

Европейска ноц на учените
2011

Сборникът се издава с любезното съдействие на
СЪЮЗА НА УЧЕНИТЕ В БЪЛГАРИЯ

Съставители:

Чл.-кор. Емилия Пернишка
Проф. дфн Искра Арсенова
Пенка Лазарова
Божидара Цекова

Коректор: Тамара Стаева
Дизайн: Сава Комитски
Предпечат: ИК Булхерба
Печат: „Алианс Принт“

ISBN 978-954-9883-63-3

партньори:

Технически
университет
София

Русенски университет
„Ангел Кънчев“

Изданието се финансира по проект “RECSSES” в рамките на Подпрограма “Хора”
на 7 Рамкова програма на ЕС “Researchers Night 2011”

СТЪПКИ 4

Стихове от български учени

Съдържание

Румен Цанев, Наука и изкуство 8

ЛИРИКА

Александър Наумов, Само аз и ти, Слънце 10

Андрей Манев, Пролет 12

Атанас Кирилов, Като река 13

Богдана Зидарова, Спомену 14

Венцеслав Панчев, Дъждът вали.. Едно перо... 15

Виктория Радева, Любовни мечти, Очарователна война 17

Георги Пеев, Защо не угваш? 19

Дарина Минева, Спомен за ноември, Пролет 20

Десислава Петрова-Антонова, Забръцане, Далече от теб 21

Дора Милева, Писмо в бутилка, Преоткриване..... 22

Елена Диварова, Майсторът на чай 24

Живодар Душков, В паяжина, Рибарят, Летни тристишия..... 25

Камелия Каман, Шармантният Париж, Ще бъдем влюбени 27

Канелия Колева, Възраждане, Заливах ме със нежности... 28

Катя Симеонова, Частица от морето, Уханье на жена..... 29

Красимира Янкова, Ти (всеки), който се опитвах да ме спреш..... 31

Лидия Недекова, От кораба, Сто хиляди преображения... 32

Лилия Белчева, Синева, Няма възраст за любовта..... 33

Людмила Тодорова, Тринтих 35

Мария Петрова, Тренет, Слънчев лъч 36

Милена Николова, В пращното апартаментно небе,
Докосвах топлите устни на кафето... 37

Николай Николов, Сън..... 38

Огнян Иванов, Безсъние 39

Петър Стоянов, В сънищата ми... 40

Пламен Пъчев, Заклинание, Ще те обичам... 41

<i>Рени Йотова, Отвъд реката, Дар</i>	43
<i>Румяна Данова, Искам си годините, Прег Бога</i>	45
<i>Сава Джонев, Сън наяве, Teacher</i>	46
<i>Стела Ташева, Персеидите</i>	47
<i>Татяна Станкова, Влюбчив сонет</i>	48
<i>Теодора Ханджиева-Дърленска, Съзрях те, теб любов,</i> И все в сънища ще те обгръщам	49
<i>Тодорка Димитрова, Пауза, Сезони, Разлиствай ме...</i>	50
<i>Уляна Паскалева, Синастрия</i>	51
<i>Христо Христов, Преди, Сънища</i>	52
<i>Цанко Узунув, Благословен га е денят...</i>	53
<i>Юлия Мутафова-Заберска, Съгба</i>	54

РАЗМИСЛИ

<i>Асена Стоименова, България</i>	56
<i>Бистра Ранева, Поета нахлува често...</i>	58
<i>Валери Иванов, Грешна молитва</i>	58
<i>Веселин Дончев, Парадокси</i>	61
<i>Владка Бакърджиева-Андреева, Изповед, Младостта не си отива</i>	62
<i>Денка Куцарова, Из „Пет гена в Париж”</i>	64
<i>Димо Кисов, Цел, На Мупито</i>	65
<i>Дора Милева, Страшните вечни въпроси</i>	66
<i>Елена Диварова, Диагноза, Ухо – изследовател,</i> Японското стихотворение	67
<i>Елена Каневска-Николова, Страх, Вяра, Енигма</i>	68
<i>Ели Василева, Какво е любовта</i>	69
<i>Иван Г. Пенев, Тези вечери чудни на тиха отмора,</i> Аз с бурите венчан, Белите врани	70
<i>Ирен Цибранска, На брега на Дунав</i>	72
<i>Ирена Банова, Болката съвест</i>	73

<i>Искра Арсенова, Молитва</i>	74
<i>Йордан Калайков, Животът – кратка история, пренебрежима</i> за горчивината на света, Безкраят на сезоните	75
<i>Камелия Каман, Ветераните на България</i>	77
<i>Кирил Богданов, Въпроси</i>	78
<i>Кирил Боянов, Животът ни премина твърде бързо...</i>	79
<i>Мариела Модева-Нанкова, Дилема, Съвремие</i>	80
<i>Милчо Кирилов, Първата редица</i>	82
<i>Николай Янев – будител, Яворов</i>	83
<i>Поли Муканова, 1 юни, По Рене Макгрит, Без заглавие</i>	84
<i>Румен Спасов, Самоусещане</i>	85
<i>Румен Цанев, Азът</i>	86
<i>Светлана Димитрова, На учителя</i>	87
<i>Таня Желязкова– Тея, Нумерологично</i>	88
<i>Уляна Паскалева, Ом</i>	89
<i>Христо Христов, Лугост</i>	90

ПРИРОДА

<i>Александър Карастоянов, Есенна разходка, Облаци</i>	92
<i>Виктория Наумова, Горски настроения</i>	93
<i>Ели Василева, Клуб „Теменуга”</i>	94
<i>Климентина Демирева, Рогопа планина</i>	95
<i>Лилия Белчева, Залези</i>	96
<i>Милчо Кирилов, Сезонът на калинките</i>	97
<i>Наташа Иванова, Полярната звезда и Малката мечка</i>	98
<i>Орфей Петков, Зимен диалог</i>	99
<i>Росица Христова, Послание, Нов ген</i>	100
<i>Румяна Благоева, Морска презгъдка, Оптимистично видение</i>	101
<i>Стефания Цанкова, Тераформиране на Марс</i>	102

ХУМОР И САТИРА

<i>Александър Карастоянов, Епиграми, Утешение, Свиня и птица</i>	104
<i>Александър Милчев, Трагичиците</i>	105
<i>Ангел Балевски, Смахът</i>	106
<i>Байчо Панев, Реплики</i>	108
<i>Георги Константинов, Желание</i>	110
<i>Евгения Димова, Ще заплача чак от яд...</i>	111
<i>Евгения Сендова, Новатор</i>	112
<i>Елена Каишиева, Празник за жената, Физиците</i>	113
<i>Кирил Братанов, Канадага</i>	116
<i>Колю Минков, Мъжко юбилейно</i>	118
<i>Павлина Гатева, Следразделно, Двамата смахнати</i>	119

Акад. Румен Цанев

Наука и изкуство

Какво е наука?

Какво е изкуство?

Едното е мисъл,
другото чувство.

Едното - истина
за тази Вселена.

Другото - истина,
в душата родена!

*(Румен Цанев. Вселена. Размисли, настроения, фантазии.
ДИАГНОЗИС ПРЕС, София, 1999)*

ЛИРИКА

Само аз и ти

Ако не мога да убягна,
ако не мога да разцъфна,
ако не мога да падна,
ако не мога и да полетя,
то какво ли ми остава,
освен да почна да кървя.

Ако и да кървя не мога,
ако не мога да рева,
ако сълзите ми изсъхват,
преди да потекат,
то какво ли ми остава,
освен да се опитам да умра.

Ако и да умра не мога,
ако животът ми остава
и в окови ме гържи
в мойта плът и кожа,
в моя мозък и сърце,
то какво ли ми остава,
освен сърцето ми да спре.

Но ако нямам и сърце,
то как ще те обичам
и как за тебе ще тъжа.
Ако пък сърцето не ми трябва,
ако нищо не ми трябва,
само ти,
то какво ли ми остава,
освен да бъдем само двамата –
аз и ти.

Слънце

Когато слънцето се скрие,
слънцето ми ще си ти.
Когато облак месечината покрие,
ще я заместиш ти.
Звезди обсият ли небето,
най-ярката от всички ще си ти.
Когато тъмно е и губя се в небитието,
ще ми покажеш пътя ти.
Когато лутам се в лъжи, в заблуди,
ще ми разкриеш истината може би.
Когато страдам и ме гложди болка луда,
твоята нежност ще ме изцери.
И ето пак мрак всичко е обгърнал,
отдавна слънцето се скри,
но всъщност то не ми и трябва.
За мен слънцето – това си ти.

.....

Александър Наумов. Магистър по славянска филология. Магистър по славянска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Сфери на интереси: кино и журналистика. Хоби: кино, спорт, туризъм, музика и поезия. Публикации и творчески изяви: публикувани разкази в сп. „Родна реч“, множество концерти с няколко студентски рок групи и публикувана стихосбирка „Пътник в нощта“ под редакцията и положителен рецензионен предговор на известния български поет Вълчо Раковски (2004).

Пролет

Момиче без възраст,
заплело коси във петите си –
розово нежни.
В ухание ново на люляк
и в коприна стопена във въздуха.

Цвета и гихание свежо и жизненост
са сплели венец върху мек абанос.

С косите си гали тревите.
Косите ѝ разпъвам гърветата.
Вълните от вятър
се плискат в мечтите ѝ,
а в очите блещука слънца.

Със снежни ръце
посипва роса по зората
и с устни разпуква земята.

Момиче без възраст,
но с много години богато!

.....

Андрей Манев. Магистър „Международни икономически отношения“ (УНСС). Главен изп. директор на ATLAS Business IT Transformation Bulgaria. Съучредител на сдружение “Клуб на стипендиантите Буров” за подпомагане реализацията на млади хора във финансовата сфера. Интереси: предприемачески умения от успешно създаване на нови бизнес и дейности, свързани със социална отговорност. Съучредител и член на Съвета на директорите на фондация “Съвременност” за подпомагане на хора с проблеми за социализиране в обществото. Други интереси: философия, логика, психология, религия, тенис, фитнес, баскетбол, боулинг, голф, шах (приз от БНБ за трето място на междубанков блицтурнир и сребърни медали от IV и V олимпиади на Форум на българските бизнес лидери), купа шампион по дартс и др. Участие в световен 15-часов рекорд на Гинес по шах (2009) – най-добре представил се от 360 участници в сеанса (повече от 70 хода партия срещу гросмайстор Кирил Георгиев – в топ 100 играчи в света).

Като река

Като река от бряг на бряг се лутааш ти,
слизааш с устрем от високи планини,
след бързеи забивааш, удряш се в скали,
скачааш от водопади, не спирааш миг дори.

Времето те гони, океанът те зове,
а гушата ти е буря, скрита в безоблачно лице.
Но ще дойде пясъка и тинята, устремът ще спре
и скоростта от висините ще премине в бавен ход.

Бреговете ще са пристани, обрасли във тъга,
а може би изворът ще секне
и ще те превърне в пясъчна река.
Тогава ще се върнеш в отминалите времена.

Ще търсиш и ще викаш в глъч от самота
кой ли ще те чуе, да протегне теб ръка.
Само споменът ще храни чувството,
че живяла си не сама.

.....

Доц. д-н Атанас Кирилов. Завършил зооинженерство в Тракийския университет - Стара Загора. Работи в Института по фуражните култури - Плевен. Научни интереси: хранителна стойност на фуражите и хранене на селскостопанските животни. Специализирал във Франция и Белгия, участвал с доклади на десетки международни конгреси и симпозиуми, автор на над 230 статии. Член е на редколегии на научни списания у нас и в чужбина. Увлеча се по предмети и инструменти, свързани с бита и земеделието на българина в миналото.

Спомени

Поглеждам към морето
да видя твоя образ.
И гълго аз се взирам,
но все не го намирам.

Отнесе го вълната
и опустя гушата,
събрала много мъка
от нашата разлъка.

А бяхме ний щастливи
един към друг тъй мили.
Със светнали очи - звезди,
събрали топлина от слънчеви лъчи.

Обичта ни бе безмерна
и гаже прекомерна.
Обходихме на глъж и шир света.
От гребните народи видяхме чудеса.

Но всичко после свърши.
И бързо отлетяха
и спомени, и обич,
които ни събраха.

12 юли 2009 г.

.....

Доц. д-н Богдана Зидарова. Геолог-геохимик. Работила в Централна лаборатория по минералогия и кристалография към БАН (до 2011). Научни интереси: минералогия (морфология, приложна минералогия, кристален растеж), газово-течни включения (в природни и синтетични кристали), спектроскопия, геохимия. Съавтор на откритие №4 за България (заедно с акад. Ив. Костов, доц. М. Малеев и 6 специалисти от бившия Съветски съюз). Хоби: балет, спорт, древни цивилизации, криминалистика, поезия, изкуство.

ДЪЖДЪТ ВАЛИ,

вали гъжгът.

Вали,

вали,

вали.

Дъжгът,

гъжгът вали,

вали,

вали,

вали гъжгът –

напомня ми за сухото и светло лято.

Очите ти, очите ти скърбят.

Скърбят очите ти

гълбоки.

Дълбоко в тебе те сълзят.

Очите ти.

Очите ти са скръбно скръбни.

Твоите очи –

припомнят ми щастливия ти смях.

Ръцете ми.

Ръцете ми

са толкова студени!

Студени,

ледени са моите ръце.

И гвете тъй са изнурени:

ръцете ми, ръцете ми.

Едва задржам

да не падне

помръкналото ми

лице – о, спомням си как жарък бях!

(Венцеслав Панчев. Деветнадесет без четвърт. Стихове. ИК „Литавра”, София, 2003)

Едно перо –

измокрено –
лежи на пясъчния бряг.
Кичур,
останал след бягство на жена.

Вълните стенат върху него,
а после
камо чакали се завръщат
тихи,
бързи отново да се хвърлят
разярени.

Но пуст
камо след шумно пиришество
брегът е
и неговото време.
Даже птица няма
нито на скалата,
нито във въздуха
или водата.

За да го има,
на кого да го дадем.

Но то остава,
то стои непоклатимо
камо захвърлен спомен,
който
упорито не иска да потъне
в дълбините
на забравата
необратима.

.....

Гл. ас. Венцеслав Панчев. Магистър по философия и социология, преподавател по гражданско образование и съвременни методи на обучение в Департамента за информация и усъвършенстване на учителите в СУ „Св. Климент Охридски“. Автор на стихосбирката „Деветнадесет без четвърт“ (ИК „Литавра“, София, 2003 г.) и публикува поетични текстове в литературния сайт “Public Republic” (<http://www.public-republic.com>).

Любовни мечти

(Ференц Лист. Свири Виктор Чучков)

Птицата-Любов
свива гнездо
в страната на мечтите –
боязливи и гръзки.
Мразовитата нощ сънува
пролетно пробуждане.
Гората копнее
за ласката на Развигора.
Влюбената вълшебница – Луна,
замечтано нашепва
своите сребристи легенди.
Забързаното Време се пва
потъналата в зимен сън Земя,
припряно гони мрачните
облаци,
буди цветя, потоци и звезди –
да разцъфне Нежност,
да тържествува Пролет
и Любов
с усмихнати мечти !...

Нищо не започва сега –
Любовта е вечна
камо Света.
Щастлив акорд отваря
небесата.
Мечтата
Му благодари.

*(Виктория Радева. Сънищата на Евтерпа. II изд.
Изд. къща „Феномен“, С., 2010)*

Очарователна война

Усмивба се
разцъфналата Роза
със свежото
омайващо уханье
на Обич
спотаена
в дълбините на сърце,
което няма смелостта
да я признае.

Но Розата
не спира да ухае –
най-нежното оръжие
в една
очарователна
война.

(Виктория Радева. Тайнопис на звездите. ИК „Феномен”, С., 2009)

.....

Проф. д-р Виктория Радева, д.мн. Дългогодишен преподавател по анатомия на човека, невроморфология и неврофизиология и функционална морфология на детето. Научни интереси: обособяването на нервната тъкан в ранното зародишно развитие – ранна невроембриогенеза. Автор е на над 100 публикации в авторитетни наши и международни научни списания, монографията “Морфология на неврулацията”, учебни помагала и др. Автор е на 11 стихосбирки: Магнетизъм на сърцата. ИК “Бенида”, С., 2005; Единственост. ИК “Феномен”, С., 2006; Безвремие. ИК “Феномен”, С., 2006; Утро в душата. ИК “Феномен”, С., 2006; Арфата на Еол. ИК “Феномен”, С., 2007; Четвърто измерение. ИК “Феномен”, С., 2007; Синеока палитра. ИК “Феномен”, С., 2008; Тайнопис на звездите. ИК “Феномен”, С., 2009; Синева. ИК “Феномен”, С., 2010; Сънищата на Евтерпа. ИК “Феномен”, С., 2010; Мистерията Обич. ИК “Феномен”, С., 2011. Хоби: поезия и музика.

Спомен за Ноември

Щом Ноември тихо присегне,
на прага на къщи вековни
и с мъжки пръсти докосне
треви уморени – пътеки греховни,
ти тръгваш към мен,
спомен и зов устремен:

„Голи клони и мрак
вплитат ръце и гуша,
в образ на мъж и жена –
„трепет и глас”, ... сняг, тишина...”

Щом Ноември тихо притвори,
порти на къщи вековни
и с мъжки глани разпали,
стари огнища – самотни,
аз тръгвам към теб,
мъжки образ – пленен,
ти ... вечен порив във мен!

Пролет

(На приятеля, когото изгубих)

„Пролет – чиста, вегра,
докосва ме със полъх нов ...
Една ръка гореща – щедра,
се вплита в моята с любов ...”

Това е само спомен снежен,
покълнал в „гълги” зимни дни.
Изгубен мъжки образ – нежен,
забинаги отнесе го ... уби ... !

Пролет гръзка и жестока,
блъска се в гушата ми със взлом,
но ражда тиха мъка,
гнес ражда само стон ...

.....

Д-р Дарина Минева. Завършила медицина в Тракийски университет - Стара Загора. Магистър по стопанско управление и здравен мениджмънт. Има придобита специалност по вътрешни болести. Сертифициран одитор на Moody International. Докторант в Медицински университет – София. Работила е като интернист в ОБ „Д-р Тота Венкова” – Габрово, като главен експерт в РЗОК - Габрово, и ЦУ на НЗОК, началник отдел, директор на дирекция в МЗ и зам.-директор на ЦСМП – Софийска област. Докторант в Медицински университет – София. Научни интереси в областта на качеството на медицинската помощ, стопанското управление и клиничната медицина. Други интереси: литература, изкуство, журналистика (публикации в регионален печат), музика (свири на акордеон).

Писмо в бутилка

Писмо във бутилка реших да напиша.
И в него живота си свой да опиша.
Да хвърля писмото в морето, което,
далече в безкрая, граничи с небето.
С надежда - на другия край на Земята,
там, де океана вълните размята,
да стигне до някого, който си няма
кого да очаква,
и мълком оплаква
живота си тъжен, живота си празен..
И вярвам - труда ми не ще е напразен.
В писмото ще пише:
„С живота се боря.
Човек съм. Какво друго мога да сторя?!”

30.12.2010

Преоткриване

Все още жива съм -
                                очаквам чудеса...
Пътеки тайнствени
                                откривам във леса –
пленява ме магията
                                на Любовта,
за миг гочувам
                                Одата на радостта.

Поезия и Музика
в едно звучат -
морето, планината
                                чувам га ечат...
Благословена съм
                                га виждам тайните
пътеки в хорските гуши,
                                безкрайните...

Свят – неулвим небесно,
                                земно плътен,
простира се навред край мен.
                                Знакът пътен
на Любовта и Добротата
                                ми разкрива
незримото, което
                                суетата скрива...

24.07.2010

.....

Гл. ас. д-р Дора Милева. Завършила биология. Научни интереси: генетика на микроорганизмите, медицинска генетика, семейна генетична консултация, радиобиология и биохимия, педагогика. Издадени стихосбирки: „Думи неказани”. Изд. „Луна”, Габрово, 1994; „Политнала към Слънцето”, изд. „Пламък”, 2002; „Аз пак ще се родя”, изд. „Буквите”, 2006, „Преживе”, 2009. Печели конкурс за текст на песен (1994), както и за стихотворението си „На Русия” (март 2009). Хоби: музика, колоездене, алпинизъм и туризъм, плуване, художествена гимнастика, изобразително изкуство, художествена литература и т.н.

Майсторът на чай

На Йони, който приготви
чай „Седемте ангели”

Зимният ген.
Само чиста наежда.
Всичко е бъдеще време –
гецата покълват
в топлата стая
и нямам идея в
        какво ще пораснат.

Чайникът сяда на масата,
в него цъфтят светове.
Кой гнес е майстор на чая?
Русо високо момче.

Ето, пак оживявам
танцуващи фигури
върху дребната глина!
Пак съм там, на магарето,
аз съм магарето, аз съм Силѐн*
и загубих ума си от мъдрост.

Този танц, този танц
прогължава.
Чак до гнес, чак до винаги –
рождества посред зима.

Да, Земята
камо чаена чаша е топла и пълна.
Дом за хора в сърцето на ангел.
Децата покълват.

* Силѐн (мит.) – учителят на Дионисий, винаги пиян от мъдрост и жизнелюбие. (бел. авт.)

.....

Елена Диварова. Завършила българска филология в ПУ „П. Хилендарски”. Учител по български език и литература, била е хоноруван преподавател в ПУ „П. Хилендарски” и АМТИИ – Пловдив, а през последните четири години е в екипа на в. „Парекордзагани цайн” – месечно издание на български и арменски език за Общарменски благотворителен съюз със седалище Ню Йорк. Член на СУБ. Автор е на две книги: „Луда капка дъжд” (1991) – стихотворения; „Да погледнеш към себе си” (1999) – литературна анкета; участва в поетичен сборник „Скъпоценни камъчета”, изд. „Булвест-Анубис” (2009); има редица публикации на поезия и литературна критика в местния и в централния печат.

В паяжина

Бял мрамор кожата ти бе,
а тялото ти – жар от Гоби.
Щастливец бях – на сегмото
небе,
ведно и властвац, и заробен...

Тревожна мисъл в мен кръжи,
обзема в цялост мойта същност:
без тебе няма да съм жив...

Но и със теб не ще съм същият...

Рибарят

Старият рибар,
който години наред
с морето се е борил.
Старият рибар,
който със самотата
дни и ноци се е презръщал.
Старият рибар –
принуден да бъде на сушата,
търси
не спокойствие,
а обич.

Дълбока като морето.
Бурна като вълните.
Пълна като самотата.

Летни тристишия

•••

Днес морето е мъж –
по брега бяла пяна.
Както при бръснене.

•••

Птици с крачета нощем плетат
мрежа по пясъка.
Денем в нея хората влизат.

•••

Стъпка лека на морския бряг...
Дали тя е от нежно момиче
или е пясъкът здраво споен.

•••

Замък от пясък гечица
изграждам,
а пък морето с щурм го превзема.
Те, упорити, почват отново.

•••

Вълна вълна достига...
Не с буря в планина шума
сравнявам,
а с грохотом от експрес...

••••

Живодар Иванов Душков. Завършил е история и българска филология във ВТУ "Св. св. Кирил и Методий". Преподавател в катедра „Педагогика и социална медицина в РУ „Ангел Кънчев“ (1976-2010). Удостоен е със званието „Заслужил доцент на Русенския университет“ (2010). Издал е три стихосбирки “Стриптийзър” (2000), „Билет за раждане” (2007), „Дарявам ти любов” (2010), романа “Пъзел” (2001); белетристичните сборници “111 малки разкази за големи хора” (2000), “Десет есета” (2000), „35 истории от вчера” (2007), „Свидетелства на времето (2007) и др. Автор е на повече от 100 научни изследвания и 900 публицистични и научнопопулярни статии. Редактирал е десетки научни и художествени книги и вестници. Носител е на редица отличия, вкл. Годишната награда в областта на хуманитаристиката на Съюза на учените - Русе (2006), Награда „Русе” в областта на публицистиката (2007), Златна значка на Русенския университет (2007), Златно перо на Съюза на българските журналисти (2008) и на други отличия от литературни или журналистически конкурси. Член е на Съюза на българските журналисти и на Съюза на учените в България.

Шармантният Париж

Моят светъл шармантен Париж
е галантният остров на времето,
в който съречните болки стихват
и съм изискана гама.

Нося боти и с шалче на чантата
прекосявам зелени лица -
булеварди с мирис на Сена
и радостта.

Тук е модно да бъдеш различен,
да си рицар, творец, хулиган,
тук е модно да бъдеш обичан,
лесно е да си сам.

Моят светъл шармантен Париж
хвърля котва дълбоко в сърцето
и завинаги ставам негова
като жена след клетва.

*(Публикувано в Алманах за литература,
изкуство и социален живот
“Ирин-Пирин”, бр. 1/2008)*

Ще бъдем влюбени

Ще бъдем влюбени, ще бъдем
най-нежни и пряснено бели.
След нас дълго ще гледа светът.
Печати от любов ще носят
телата ни. Любов първична,
по-искрена от Бахова соната,
от жива река по-разпенена,
по-искряща от лунна пътека.
Каж ми с пръсти, с устни,
с гръх и кожа,
с очи кажи ми, че ме искаш,
че дълго, дълго мен си търсил,
че ти и аз, че аз и ти,
ще бъдем влюбени, ще бъдем.

.....

Камелия Каман е завършила Софийския университет “Св. Климент Охридски” и Военната академия “Георги Раковски”. Работи като преподавател във Военната академия “Георги Раковски”. Научни интереси: стратегически комуникации, реторика. Хоби: пътешествия, танци. Носител на награди от национални конкурси за поезия.

Възраждане

Сред бури неочаквани –
насъскани и зли –
сред вихри залегяващи
възраждане искри.

И пролетта по-светла е,
и слънцето за мене свети,
и вятърът ме гали
с целувки от небе.

Отново преоткривам –
животът е прекрасен –
и щастие ми носи
усмихнатият поглед.

Отново преоткривам
навсякъде любов.
Душата ми прелива
с възторжен благослов!

•••

Заливаш ме със нежности,
обгръщаиш ме с любов
и гумите сближават,
и гумите мешат.

Дори е малко страшно –
бездънна всеотдайност
сред гелника забързан
гали е пак уместна.

Дори е малко тъжно –
че миговете бягат,
че мислите топят се
в очакване и жажда.

Дори и непривично –
усещане пулсира
и нежно се оформя
сърцето на Всемира.

•••••

Канелия Георгиева Колева. Магистър по българска филология с втора специалност журналистика. Завършила и специалността „Право“ в УНСС. Редовен докторант и хон. асистент (1997-2006) по методика на литературното обучение в ПУ „Паисий Хилендарски“. Научни интереси: в областта на литературознанието и методиката на литературното обучение. Издадени стихосбирки: „Цветове“ (1995), „Нежна сила“ (1998). Участвала в поетически, литературоведчески и методически издания. Хоби: поезия, литература, интересни екскурзии, красиви сувенири, добрите приятели и любимия човек.

Частича от морето

Тъй гледайки красивото море, ми се приисква да заключа
частича малка от него във моето сърце...от топлия му
морски вятър, от пясъка край неговия бряг.
От чайките и лятото, отминало във своя бяг.

Как искам да заключа в себе си частича – малка
от моето море, за да ме пази и да ме закриля
от злобата и завистта, със своята безкрайна сила,
която носи родното ми приказно море.

Така ще тръгна, ще вървя напред - окриляна
от морския му бриз и обичта към моето море...
Как искам да заключа в себе си - частича
малка от любимото море.

27.08.2003

Бургас

Ухание на жена

(препратка от филма с Ал Пачино)

Ухание прекрасно, нежно и носещо във себе си любов,
Ухание, прибличащо със своята топлина, човечност...
Уханието на жена, излъчващо най-светлото -
душата на жена.

Уханието, което всъщност е призвано
да спаси света със своята доброта,
със своята невинна красота -
уханието на жена...

11.02.2004

София

.....

Доц. д-р инж. Катя Маринова Симеонова. Завършила Промислено и гражданско строителство. Работи в Институт по механика – БАН. Научните ѝ разработки са в областта на механика на материали, устойчивост на конструктивни елементи (черупки, пръти, греди и др.) и разрушение на еднопосочни композити при различни натоварвания. Последните ѝ научни разработки са посветени на теоретично моделиране на наноматериали и приложение на наночастици при лечение на ракови и редки болести. Опитва се да моделира свойства на стволови клетки с приложение на математиката и механиката, разгледани като живи клетки. Участвала в много научни форуми в Европа, Азия, САЩ, където представянията ѝ са посрещани с голям интерес. Хоби: музика, танци, кино, поезия – изкуство, голямото ѝ хоби е рисуването – има рисунки от нашето Черноморие, Испания, Холандия, Италия... (изобщо от всички страни, в които е била).

**Ти (всеки), който
се ОПИТВАШ да
ме спреш**

Светлината от мен произтича.
Тя на времето пътя строи.
Ти по него недей ме пресича.
Не посягай към моите мечти.

Че каквито и мисли да имаш,
моя устрем не ще да го спреш.
Да се моля? Ще имаш да вземаш!
Моята страст не ще разбереш.

Може даже в теб да се вгледам,
но не ще те видя гори.
Ще си сянка уплашена, бледа,
в нозете ми гето пълзи.

Тя живота горещо прегръща
и назаем не вземам криле.
Моя огън на сила превръща,
на оръжие в моите ръце.

И ако за миг ме забавиш,
не очаквай да не продължа.
Този миг аз ще забравя
и отново ще вдигна глава.

Не застабай на пътя ми, чуй ме,
наг духът ми не вдигай ръка,
че на Слънце ще се обърна,
в Светлината ще те залича.

2011

.....

Красимира Димитрова Янкова. Магистър по физика със специализации „Астрономия и метеорология” в СУ “Св. Кл. Охридски”. Асистент в секция “Астрофизика на високите енергии” на Института за космически и слънчево-земни изследвания на БАН. Участвала в научната програма за създаване и използване на микроспътник. Предстои ѝ защита на дисертационен труд. Научни интереси: нелинейна физика; магнетохидродинамика; теоретична астрофизика; виртуална обсерватория – проучване и анализ на експериментални данни. Член на Българското астронавтическо дружество и на Асоциацията на докторантите в България. Други интереси: пише стихове и къси разкази; обича да пътува; увлича се от българска история и добре сътворена фантастика (книги, картини, филми, музика...).

От кораба

Хоризонтът стъвсем избеля,
изчезна кеят и жълтата къща,
но през гъстите пръски вода
аз те виждам все още, все още.
През пространствата, пълни с тъга,
ние пак с теб ще сме близки,
ще ме следваш и отвъд вечността -
и да искаш, и да не искаш.

•••

Сто хиляди преображения ще имам,
сто хиляди лица ще ти покажа,
годето всичко свържеш с мойто име,
и с лъжа ще те накажа.

•••••

*Лидия Недекова. Завършила българска филология и философия в СУ „Св. Кл. Охридски”.
Била е преподавател по български език в Департамента по чужди езици и приложна
лингвистика и по медиазнание в Центъра за непрекъснато обучение на Техническият
университет - София. Главен редактор на в. „Нов технически авангард” - издание на ТУ.*

Синева

Защо обичам тази синева,
тъй вegra и затопляща сърцето?
Очите сини грееха със любовта –
напомняха ефира на небето.

От детството обичах този цвят,
не знаех, че рисува ми съдбата.
В очите – сини езера, потъвах аз,
вълшебна синьо топлеше душата.
В тез очи сапфирносини
се вля и моята душа,
и вече толкова години
сънувам тази синева.

Затова сега аз взирам се в небето,
оттам се ронят сините зари
и спомени нахлуват във сърцето –
голямото ми чувство все гори!

(Лилия Белчева. Струни на душата. Лирика. Плевен, 2010)

Няма възраст за любовта!

Любовта е жарка, непрегаряща
пламне ли веднъж в сърцето,
там остава скрита и неостаряваща,
топлеца ни като слънце от небето.

И когато трепетно възлнение
ум, сърцето, тялото залива,
започва нощем лунното ни бгение
и душата от мечти прелива.

Щастие и болка там е скрита,
любовта гарява, но и взема.
Всеки иска нежност да изпита,
цом по тоз възлшебен път поема.

Няма възлзраст за такoва чувство,
то нечакано за всекиго изгарява,
но като магическо изкуство
трябва с обич да се съхранява!

(Лилия Белчева. Усециане за рая. Плевен, 2011)

.....

Лилия Белчева (д-р Лилия Тодорова). Специалист офталмолог. Забеждащ очна клиника в Плевен (1963-1984). Има патент за възвеждане на ултразвукa в България. Под нейно ръководство и подготовка са израснали редица специалисти по очни болести. Почетна грамота от Централния съвет на Съюза на слепите в България за големи заслуги в областта на очното здравеопазване и делото на слепите в Плевенски окръг. Дългогодишен активен член на СУБ. Издадени стихосбирки: „Сезони на сърцето” (2009), „Струни на душата” (2010), „Усециане за рая” (2011). Хоби: поезия, музика – свирн на цигулка, шиеие на гоблени.

Триптих

Залезът -
тъга и пепел.
Крачка към ада
(раят е все по-далече).
Стихва шумът.
Цветовете плуват размити-
все по-сиви,
все по-убити.
Гримът е размазан.
Душите - така уморени.
Време е вече.
Време
да сме разделени.

•••

Когато сега
с ръце,
стиснати между коленете,
треперещи,
с рамене, леко прибегени,
уморени,
уморена е и душата ми.
Моята поза?
Това е тъгата ми.

•••

Отгледа любовта ми,
не защото я искаше
и не защото ти трябваше,
просто я имаше (беше в двора ти).
Врада сянката ми в душата си,
защото за друго не ставаше.
И душата ти стана неузвима
за любовта ми.

•••••

Гл. ас. д-р Людмила Павлова Тодорова. Завършила ТУ - София, специалност „Автоматика и телемеханика”. Работи в Института по биофизика и биомедицинско инженерство на БАН. Научни интереси: обработка и анализ на биомедицински сигнали, информационни системи, статистически и размити методи за разпознаване и класификация, приложения на теорията на разпознаване на образи в медицината и други области. Хоби: музика, художествена литература, изобразително изкуство, алпинизъм и туризъм, спортна гимнастика, плуване.

Трепет

Какъв ли бил е
при първата ни среща
моят поглед,
че видял си –
изумрудни!?.

Какъв бе твоят
първи поглед,
че усетих –
трепета на зън,
отронен
от гушите ни!?.

Вече майно се бунтувам
нашите чувства –
занемели...

И се страхувам –
от втората ни среща
и от себе си...

Слънчев лъч

Слънчев лъч
от юг ме събуди...

Принц ли си ти –
закъснял,
или аз се изгубих
сред пицните празници
на илюзии...

Светлини разноцветни
в гушите блещукам.
И презръщам
пограничното лято...

Зимата вълн
е стугена.

А в нас –
тя се превръща
в снежна постеля –
за гвама...

*(Мария Петрова. В душите си те каня. ИК
„Геа-Принт“, Варна, 2002)*

.....

Мария Петрова. Завършила руска филология в Софийския университет; следдипломна квалификация по руски език и право. Асистент по гражданско, семейно и наследствено право в Юридическия университет на ВСУ „Черноризец Храбър“. Докторант на самостоятелна подготовка в областта на семейното право. Автор на стихосбирки - любовна лирика: „Аз съм истина (1993, изд. под името Мария Стефанова); „Аз съм любов“ (1997); „Аз съм живот“ (2002); „В душите си те каня“ (2002). Член на Сдружението на писателите – гр. Варна, на Съюза на учените в България и на Варненската адвокатска колегия, в която е вписана като действащ адвокат .

В пращното апартаментено небе

Отглеждам пеперуди нощем.
Поливам ги със сънищата си
и те оживявам,
хващам се за ръце
и вдъхновено танцуват гъжзово
под клепача на лампата.
Заблестяват с изящните си рокли
в пращното апартаментено небе.
Стръскам с хубостта си.
Преливам се една в друга.
Сбъгват се.
Малки йоги,
които понасят Вселената
на нежните си стаби.
Когато пеперудите заспят
и сънищата ми отплават
надалече,
настъпва Истинският мрак.

•••

Докосваш топлите устни
на кафето
и поемаш аромата на минутите...
Хубаво е да ги пилееш ей така.
Да си отделиш чаша кафе
за празни приказки.
С приятел или псевдотакъв.
Да си почуруликате,
да подишате въздух –
без значение какъв –
отровен от коли или отровен
от цигари,
да се посдърпате гаже...
Черна негърска напипка
е кафето.
Има нещо тъжно в нея.
Не знам какво е,
но и не желая да знам.
Сега не съм скъперница на време.
Хубаво е, че има устни до моите
и някакъв, някакъв импровизиран
Смисъл,
който ме устройва.
А минутите нека ми се плезят!

•••••

*Милена Николова. Магистър по международен бизнес и английски език и методика.
Награди от международни и национални конкурси. Автор е на стихосбирките „Любов по
време на дъга” и „Сълзи в джобовете”. Член на Съюза на българските писатели.*

Сън

Градът навън усещам, че заспива.
Притихнало е всичко в този час.
Последната надежда си отива –
аз няма пак да чуя твоя глас.

И в този миг обзема ме съмнение
във тон със мрака, спуснал се навън.
Реалност ли си ти или видение?
Дали било е всичко само сън?

Усещам, че си сън и съм сънубал.
Но в този сън божествена си ти!
Ти спомен си от миг несъществуващ,
във който срещнах своите мечти.

За този сън да мисля аз не спирам.
Прекрасна в него ти си като цвят.
В небето пак напразно аз се взирам –
без тебе там звездите не блесят.

Разбрах, че е прекрасно да сънуваш.
За този сън съм беден на слова.
Аз знам, че няма как да съществуваш –
ти твърде си прекрасна за това.

Стоиш прег мен и аз ти се любувам.
Сега светът е толкоз променен.
Аз искам всяка нощ да те сънувам
и в този сън ти пак да си до мен.

.....

Доц. д-р инж. мат. Николай Николов. Ръководител на катедра "Теория на механизмите и машините" към МТФ на ТУ – София. Завършил "Технология на машиностроенето и металорежещи машини" и "Приложна математика и информатика". Научни интереси: теория на механизмите, машините и автоматичните линии, машинознание, синтез и анализ на механизми, специална и специализирана роботика. Награди: "Млад изобретател" на фондация "Еврика" (2006), "Млад инженер" на ФНТС (2006).

Безсъние

Като кучета се лутам
мислите ми по нощните пътища.
Едно момиче ми остави
тялото си и отмина.
Къде ли мога
да потърся утре коминочистач?
Ще се докосна до него.
Казват,
че носело щастие.

.....

Д-р Огнян Иванов. Завършил Физическия факултет на Софийския университет „Свети Климент Охридски“. Работи в Института по физика на твърдото тяло „Георги Наджаков“ - БАН. Занимава се с експериментално изследване на взаимодействието електромагнитно поле – материя. Разработва сензори за качествен контрол на тази основа. Под негова редакция през 2011 г. излиза книгата „Applications and Experiences of Quality Control“ на издателство INTECH. Участва е в създаването на първата в света „Encyclopedia of Sensors“, издадена от American Scientific Publishers, където има самостоятелна монография. Има публикувани стихове, проза, научнофантастични разкази и журналистически материали в различни издания.

•••

В сънищата ми
още тичат хлапетата
с въдици край реката.

Не сънувам уловените риби,
ниито коленете разбити.
Сънувам усмивките по лицата.

•••

От вчерашния ген
узряват спомени
и бавно се превръщат
в мъдрост и надежда.

•••

По Б. Ив.

Простичка е тайната на
любовта:
да умееш да нахраниш птицата,
но без да ѝ откраднеш песента.

•••

Нека гнес те има, любов.
Нека гнес си при мене, щастие мое.
Нека гнес просто съм жиъ.

Не съществува ли „гнес”,
то „утре” какво е?

•••

Там някъде, на края на поляната,
захлупена от времето,
се крие рогната ми къща.
И само спомени от детството,
изскочили нечаяно,
при нея вечер ме забръщат.

•••

Картини, нарисувани с гуми.
Стихове, оцветени с пастел.
Красота, по която копнея.
Уловени мигове!
Цветни страници
от живота, който живея.

•••

В надупчената от разочарования
и грешки
самотна моя логка на надеждата
пътувам
все още към мечтите си момчешки.
И многоцветни сънища сънувам.

*(Петър Стоянов. Уловени мигове. Живопис и
стихове. Гео Прес, София, 2003)*

••••

Доц. д-р Петър Стоянов. Завършил ВНВАУ - гр. Шумен, със специалност инженер по радиолокация. Докторска дисертация по специалността “Радиопредавателни и радиоприемни устройства”. Работил в Институт за космически изследвания на БАН. Автор на над 80 научни публикации, 1 монография, 5 учебника и учебни помагала, десетки научнопопулярни статии и множество рационализации. Бил е ръководител или е участвал в 87 разработки в областта на радиоелектронното разпознаване, има внедрени 26 изделия. Бил е ръководител на докторанти, рецензент за присъждане на научни степени и звания, член на Специализирания научен съвет по военноинженерните науки към ВАК. Хоби: тенис на корт, риболов, поезия,

Заклинание

Ще се промъквам тайно аз
при теб понякога –
когато той току-що тръзнал ще си е,
а топлината твоя ще ме мами.

Ще приспивам целомъдрието ти
със лек парфюмен мирис
на самурай –
обезоръжен във тежък
и неравен бой.

Ще мушвам нос
в косата ти разсипана,
ще галя нежната ти гръд
със топла глан
и ще мълча.

А после ще прониквам бавно
в неизсъхналата още влага
на лоното ти....
И когато ти простенеш
както някога,
ще ти прошевам старо заклинание,
а плътта ти
ще потръпва
като ранена в полет
птица....

•••

Ще те обичам
и когато орхидеята
престанала ще бъде
да омайва смъртоносно
заблудени насекоми,
защото ти вече
си платила таксата
на вечната любов при мен –
една премрежена целувка,
въздишка на дете
като крило на нощна пеперуга
и гве докосвания
с пресметливо хладни пръсти
по бузата ми.
Ще те обичам.....

Ще те обичам
и когато
учебника ти по житейско счетоводство
отдавна изяден от мишките
ще бъде...
Ще те обичам...
Ще те обичам.

•••••

*Доц. д-р Пламен Пъчев. Завършил международни икономически отношения.
Преподавател в Стопанския факултет на ЮЗУ „Н. Рилски” - Благоевград. Научни
интереси: предприемачество, икономика на малките и средни фирми, финансиране и
кредитиране. Хоби: поезия; колекциониране на всичко (без кибрити и кутии от бира) -
главно рисунки на художници като Бешков, Майстора, Илия Петров и т.н.*

Отвъд реката

Косите ù - малък остров,
мехур изплувал над водата,
зелени, синкави или червени,
неуловими като лъч,
който си играе зад гърба ти,
а ти не знаеш.

Как можеш да знаеш какво се случва
в пространството незримо за очите ти,
непроницаемо за сетивата ти?

Косите ù - реката ги понася.

Клепачите се спускат

и само миг след това

онази светлина -

когато нищо видимо не те докосва...

Не питай! В този свят, където думите
си тръгват тихомълком, а тялото ти -
недокоснато се сепва в тишината
на нощта и се прибира в себе си.

Дар

Ще се срещнем в тревожното пространство
на залеза. Под ябълковата светлина -
в онзи бар, където чашице ще останат -
недокоснати,
а очите ще преливат от чувства -
недоизказани.

Мога да ти подаря само тази нощ,
моя любов,
за да не опозная лабиринтите в сърцето си,
за да не пропаднеш в бездните на самотата ми.
Мога да ти подаря само ръцете си,
устните,
миглите и
косите...

защото гругото не ми принадлежи...
Ще го намериш някой ден в шума
на спускащата се забеса.

.....

*Доц. д-р Рени Йотова. Завършила френска филология в СУ „Св. Климент Охридски“.
Защитила докторат в областта на модерния френски роман в Университета Париж 10
– Нантер. Преподавател по френскоезична литература (френска, квебекска, швейцарска,
белгийска) в Катедрата по романистика и гост-преподавател във френски и швейцарски
университети. Преводач от френски език на художествена и философска литература.
Издадена стихосбирка: „Бонбони“. Изд. ЛИК, 1997.*

Искам си годините

Искам си годините и чувствата,
които ми отне.
И не онези - мирните,
когато бях дете.
Не и тез - щастливите,
младежките
с безоблачно небе.
Искам тези - бурните,
с бујни ветрове.
С луда страст и много обич,
с много страхове,
когато бяхме двама
галеч във странни светове.
Искам си годините,
които ми отне
и прежния живот.
И поне за малко пак да бъда
онова - щастливото дете.
Искам си годините....

Пред Бога

За живота си ще давам сметка
някаго и там галеч
прег Бога!
За любовта въобще
и обичта, изпитвана към теб.
За изгубеното време,
за деяния и грешки -
страшни, малки, смешни,
но човеишки.
Грешки всякакви - безчет,
но дали сгреших,
че теб обичах и не те забравих
и до днес?
Сигурна съм, че ще кажат:
„Обичай го и занапрег.
В друг живот ще бъдеш с него
заедно и със любов.
И знай, че обичта е вечна,
свята, търсеца и безконечна.”
Затова не съжалявам,
че обичах те сама -
без теб!

.....

Румяна Данова. Магистър етнолог. Завършила световна етнология. Зав.отдели „Чуждестранно изкуство” и „Обичаи” в Национален етнографски музей към БАН (до 2011). Научни интереси: обичаи и ритуално изкуство. Издадена стихосбирка: „Другата жена”, София, 2005. Хоби: „Рейки”, ароматерапия, билколечение, свиря на китара, оперно пеене, нумерология.

Сън наяве

Видях те в синьото небе високо,
усмихната сред слънчеви лъчи,
познах гласа ти в извора дълбоко,
в любовен ромол да звучи.

Видях те горе в гървесата,
гочух как грехата ти шумоли,
на есенните багри пъстротата,
очите ми до сълзи замъгли...

Видях те с вятъра да си играеш,
да те съблича палаво, да те
загръща,
видях те да се смееш и да ме
желаеш,
гушата ти видях как в гълъб се
превръща.

Видях те бяла, седнала в
тревата,
да лъхаш с аромата на цветя,
да се обичат тръпнеха телата –
о, тоз миг отдавна отлетя!...

Teacher

Ще те науча как да ме целуваш,
как с устни нежно да ме прелъстиш,
как да ме срещаш, как да се сбогуваш,
с целувка топла как да ми простиш.

Ще те науча как да ме обичаш,
когато нощем с мен останеш,
невинността без свян как да
събличаш,
докаато мраморна богиня станеш.

Ще те науча как да ме последваш,
как с мен в небето да летиш,
да се издигаш и снишаваш, да
попрепваш,
в гнездо от глани да заспиш.

А ти ме научи как да живея,
как да забравя, че не си със мен,
как болката си нощем да владее,
как да дочакам следващия ден!

.....

Проф. д-сн Сава Джонев. Завършил астрономия. Професор в Катедра по социална, трудова и педагогическа психология – СУ "Св. Кл. Охридски". Научни интереси: психология, физика, астрономия. Хоби: изкуство, спорт.

Персеидите

Любовта е глагол: пеят го „Massive attack”,
а и някак си винаги съм го погозирала.
Тя е действие, дело, прътека:
не е рози и лунно сияние,
нищо пък състояние,
поза.
И от нас се очаква
да глаголюваме без колебание.
Всеки ден.
Без да чакаме плащане,
без да смятаме точен размер:
няма кога.

И нека не мислим, колко глагол е останал в сърцето.
Колко желание...
Сутрин ти правя горчиво кафе.
Вечер целувам лицето ти скришом,
във малкото лични минутки.
Вървим за ръце.
И не спираме.

Вън ваят Персеиди и всяка звезда
е едно обещание.
За любов.

.....

Арх. Стела Борисова Ташева. Докторант в Институт за изследване на изкуствата – БАН. Научни интереси: семиотика, архитектурна графика, комуникации. Хоби: поезия, карате. Стихосбирка “Ретуш за предаване в срок” (2009) в електронно издание http://liternet.bg/publish23/st_tasheva/retush/index.html.

Влюбчив сонет

Като щастлив, блъбукащ ручей,
прозвънващ свежо в утринта,
донася ми отново влюбване
със идването пролетта.

И също кам поток планински
в пръстта потъващ, вливащ се в река,
стопява се поредната емоция,
изчезва бързо радостта.

Дали сърцето неспособно е
то трайно страст да загържи,
или боязънта надмогва, че
любовта-река руши?

Трепни с криле гушата само,
но не гръзва да лети...

7 март 2000 г.
Сапоро, Япония

.....

Д-р Татяна Станкова. Завършила горско стопанство. Работи в Институт за гората към БАН. Понастоящем работи в Университета на Сантяго де Компостела, Испания, с 2-годишна стипендия „Мария Кюри“ (от септември 2009 г.). Научни интереси: растежни модели, динамика на насажденията, горски култури – създаване и стопанисване, размножаване на растенията, селекция на горско-дървесните видове. Част от стиховете ѝ са публикувани на собствена интернет страница. Хоби: поезия, цветарство; афоризми.

Съзрях те, теб любов

Сред море от вино, хубост и съблазни съзрях те теб.
Ти бе висок, красив и млад, самото съвършенство.
Седях и взирах се в теб.
Исках да открия частица от съдбата, от безмълвния неканен гост....
Седях и чаках.
И ето изведнъж ти се приближи.
О, беше толкова красив!
С бяла риза, фрак и шапка.
О, как те чаках!
Точно теб и твоя блясък.
Усетих уханието на младост, свежест и цветя.
Парфюмът ти бе вечна есен.
Сред хора, блясък и шампанско запознах се с тебе аз.
Сред песен, смях и танци целунахме се ний в захлас!

И все в сънища ще те обгръщам

Сънувам те за семен път
все в този сън с твоя образ.
Сънувам безкраен сън
и в него ти си принц красив.
Едва ли някога ще те забравя...
И все в сънища ще те обгръщам.
Ти беше първият.
Ти остана най-любимият.
Не ще забравя твоите очи,
в които моите желания потъваха
Изпълваха ме те с любов и мечтаех смело за любов...

.....

Д-р Теодора Ханджиева-Дърленска, доктор по медицина. Завършила медицина в Медицинския факултет на Медицинския университет в София. Защитила две докторски степени - в България и в Дания, в областта на храненето и затлъстяването. През 2010 г. взима специалност по фармакология, а от 2011 г. специализира хранене и диететика. Главен асистент в Катедрата по фармакология в Медицинския факултет - София. Научните ѝ интереси са в областта на хранене, затлъстяване, ендокринология и фармакология. Хоби: спорт, театър, изкуство, книги.

Пауза

*На един приятел,
който преживя инфаркт*

Ще спре сърцето някъде на път.
Камбаните на празник ще забият,
защото празник бе за мен светът,
но късно аз успях да го открия.

Не ще заспя. С отворени очи
там, в тъгълчето тихо ще приседна,
в покоя на залязващи лъчи
аз своя път изминам да погледна.

И ще отключи скърцащия скрин -
там спомените стари ще разровя.
Дано останал е поне един,
готов на път със мен да е отново.

Ще се завърнат птиците от юг,
в разцъфналите вишни ще запеят.
Дъждът ще либне в стария капчук.
Копнежи нови в мен ще заживеят.

.....

Гл. ас. д-р Тодорка Димитрова. Завършила инженерна физика, специалност приложна оптика в СУ „Св. Кл. Охридски“. Защитила докторска дисертация в Университета в Палермо, Италия. Следдипломни специализации по модерна оптика в Университета във Фрибург, Швейцария. Работи в Катедрата по експериментална физика към ПУ „Паисий Хилендарски“. Издадена стихосбирка: „Трябва нещо да се случи“, ИК „Пепеляшка“ (1995); публикации във в. „Артклуб“ и в. „Пловдивски университет“; участия в поетични рецитали. Финалист на конкурса „Лаборатория за слава“ (2008). Член на Дружеството на писателите в Пловдив. Интереси: комуникация на науката, преводи от италиански, фотография, рисуване и др.

Сезони

Пролетни мечти.
Летни миражи.
Есенна носталгия.
Зимна забрава.
Бели кокичета под снега –
трепетен порив!

***

Разлиствай ме -
лист по лист -
като библия,
в която краят
е начало.

Синастрия

Тя беше като една малка Пития,
гъбчеща гафинови листа...
А неговата гуша беше
огромен скъпоценен камък
(отломка от странна планета),
който Тя толкова много
искаше да подържи в дланите си
и да притисне до сърцето си,
в което сякаш обитаваше целия Космос...
Само от мисълта, че Тя съществува
(гори и в полутранс на Земяното яйце),
Той новообразуваше нови кристалчета,
които Тя (за)мислено докосваше...
Тя никога не го взе истински в ръцете си -
страхуваше се, че ще изгорят - двамата...
Беше повече от любов -
всяка нейна сълза се превръщаше
в милиграмчета самородно злато в сърцето ѝ,
лицето ѝ наподобяваше все повече Мона Луза,
а венчелистчетата на миглите ѝ сочеха Слънцето...
Но никога не е късно да промениш Съдбата си -
казаха мъдро звездите...

*(Уляна Паскалева. Цветни камъчета под дъгата. ИК "Ираник", 2009;
публикувано и в сайта ХуЛите)*

.....

Гл. ас. д-р Уляна Паскалева. Завършила Технически университет – София. Преподавател в катедра "Електронна и комуникационна техника и технологии" - Технически колеж, ЮЗУ „Неофит Рилски” - Благоевград. Научни интереси: измервания, метрология, надеждност. Автор на 29 публикации в областта на научната специалност, включително 3 книги. Член на Съюза на учените в България и на поетично дружество "Оксиморон", Благоевград. Издадени стихосбирки: „Пътечка към светлината" (2006; второ прераб. изд. - 2006), „Цветни камъчета под дъгата" (2009) и „Душа преди разпролетяване" (2010). Нейни стихове са представени в литературен сайт „Литернет", алманаха „Ирин – Пирин" (2006; 2008), в сборниците „Гласове от Мелник" (2007, в превод на македонски език), „Искри от огнището" (2007) и др. Хоби: история на религиите и духовните учения, философия, поезия, любов към планината (ако може да се нарече хоби).

Преди

Преди от болката непоносима
гушата да обезумее
и да забравя, че те има
в света, във който аз живея...

Преди надеждата, макар и бледа
да ме остави на съгбата
и накъдето да погледна
да срещам само самотата...

Преди да млъкна да повтарям вече,
че няма смисъл да живея
без теб на този свят, човече,
и кротичко да онемея...

Преди наследницата нежелана
на любовта ни, още жива –
омразата, така коварна,
да иска в мен гнездо да свиба...

Преди и разумът си да загубя
и към смъртта си сам да тичам,
ще си мълвя като безумен
„Щастлив съм, още я обичам!”

Съница

32

Колко тиха и спокойна е нощта.
Душата ми е свита и смълчана.
Та има ли живот във тази пустота,
наdejда някаква дали остана?
Обхваща ме всемирна самота,
а няма път, не го и търся гаже,

аз нищичко не искам от света,
оставям се съгбата да ме смаже.
Покой очаквам вече и мечтая...
Очите си затварям, за да видя...
И съм самичък в тъмната си стая,
аз искам при мечтата си да ига.
Дари ме Бог, най-после да узная –
не страшен, не, мечтан е края.

.....

Доц. д-р Христо Христов. Възпитаник на Медицинския университет – Пловдив, където е ръководител на Катедрата по физиология (до 2006). Доцент по физиология в МУ - Плевен. Научни интереси: физиология на труда и ергономия. От дълго време се занимава с проблемите на храненето. Има множество публикации и 4 изобретения. Издадена стихосбирката „Сам в дъжда” (2008), приет за печат сборник с разкази и подготвени за печат сонети и новели. Харесва произведения, разкриващи душевния живот на човека и емоциите, възникващи в човешките отношения, поради което не харесва метафоричните поети. Харесва Плевен и обича Пловдив (където е роден).

На Д.

Благословен да е геният,
когато от обич премалял –
изрекох „Да” и с чувство –
твърде непознато
разбрах,
че ти си моята
жена!
Благословена да си ти,
която
повярва и реши
да тръгнеш с мен,
гаряваш ме
със всичко свято
и чувствам рамото ти
всеки ден!

.....

Доц. д-р Цанко Узунов. Завършил физика. Ръководител на катедра „Физика” при РУ „А. Кънчев (1983-88). Създател и дългогодишен ръководител на Лабораторията за физически технологии – интегрирано звено на ИЕ – БАН, и Инженерно-педагогическия факултет в гр. Сливен, филиал на ТУ – София, където е преподавател. Научни интереси: приложение на вакуумните технологии за нанасяне на покрития в машиностроенето. Председател на Сливенския клон на СУБ (от 1994). Почетен член на Съюза на учените в България (от 2006). Хоби: поезия, градинарство.

Съдба

На младост приказно изнекох
гве крехки питчици... Жарта
пламтеше в мене, после леко
затихна и изпепеля...

С гве питчици гуша си храня...
От нежност и от топлина
генял се буди рано-рано
и се търкулва по света...

Две питки гъхави - гва топли хляба -
гве рожби изворни на любовта
криле са ми и чиста радост -
това са моите деца!

...В огнището припламба спомен
за жар и пламнали тела:
гецата в ритуал нов, огнен,
замесват своя хляб от младостта...

(Юлия Мутафова-Заберска. Изд. Абе, С., 1994)

.....

Проф. д-р Юлия Мутафова-Заберска. Завършила Висшия институт за физическа култура и спорт - София, специалност „баскетбол“ при Веселин Темков. Докторат по социална психология на спорта в Университета на Санкт Петербург. Преподавател по психология в Националната спортна академия „Васил Левски“. Ръководител на катедра „Психология, педагогика и социология“ при НСА (2003-2008). Автор на повече от 200 труда в областта на психологията на спорта; съавтор с проф. Ема Герон на енциклопедичния труд в два тома „Мотивация на физическата дейност и спорта“ (2004, 2007). Издадени стихосбирки “Резонанс” (1992), “Абе, София” (1994), под печат е “Дисонанси”, включена в антологията “От Георги С. Раковски - до днес”. Хоби: Културознание, психолингвистичен анализ на съвременните езици, древна история на България, поезия, музика, море, планина, фотография, пътувания.

РАЗМИСЛИ

България

*Посвещава се на всички учени,
които останаха в България...*

Аз тук в моя гом, гори и огорчена,
от сивото в живота заслепена,
успявам да намеря отново светлината
и пак да срещна със очакване зората.

Понякога ми идва да забия,
защото в тая твоя родна орисия,
улисани в съгбобна ангария,
не виждаме вековната ти красота,
която деликатно ни понася,
отсрочка гала на светата простота.

И как успяхме ние в рая, с цената на идеалите погубени
и хиляди компромиси, преплетени в съгби изгубени,
да сътворим една реалност в абсурда влюбена,
в която всяка висша кауза е загубена?

Все браним нечи идеали чужди,
и после крачим в плесен, кръв и руини,
задоволяваме несвои нужди,
а нашите кога и кой ги присвои?

Приятелите мои за пореден път изправени, несмели,
назаем хиляди надежди взели,
милват с взор последната табела,
която не една душа е клела.

Табелата на родното им място, където често мисълта ще ги забръща,
макар и устремени във бягството напред, галеч от родната им къща.
Те бягат не защото цветните лехи в дома не мамят и ухалят,
и хляба не е вкусен и свещен,
а именно, защото някои нехалят за техния, за утрешния ген,
и с груби жестове съдби човешки ваят.
А спомените хубави бледнеят ген след ген...

Ако поускам, мога да замина
и надалеч във колобоза очертан да рия.
Но по-добре да бъда аз, когато аз реша,
да пия черно вино, не сангрия!
Защото най-накрая важно е какво си дал,
гали със своето сърце си тук живял,
какво създаде и какво завари...
И знам, че скулпторите на съдби човешки
тук са най-обикновени смъртни твари.

Реших отдавна, скъпа моя,
че въпреки тревогите, и времето, и лепкавата кал,
и другите несбъднати и непоискани неща,
оставам с тебе, и в покоя.
Защото всъщност душата на мене ми е жал,
за тебе, мила моя майчице България!

17.06.2011 г.

София

.....

Гл. ас. д-р Асена Стоименова е преподавател по фармакоикономика, социална фармация и медицински изделия във Фармацевтичен факултет на Медицински университет - София. Магистър по фармация от 1996 г., доктор по фармация от 2007 г. Специализира в областта на организацията на фармацевтичното производство, дистрибуцията и аптекната практика. Автор и съавтор на над 50 научни публикации. Научни интереси: фармакоикономика, организация на здравеопазването, управление на качеството. Хоби: планини, пътешествия, книги, фотография.

Поета нахлува често
сам и зряц във Времето.
Посрещат го
с възторзи или хули.
Не винаги му вярват,
не винаги разбират,
че гори га е разстрелван и
оплюван с лъжи, гонения, куришуми,
преследван, кършен от живота,
той умира за всяка своя гума.
Поета с гуми воюва,
ранява, пленява!
Той бие своята камбана
и жив, и мъртъв,
не може да остане
в тежко време изплашен,
скрит и спотаен!

И стиховете му
    кънтят във вековете!
Те, камъни на Вечността,
    кипяща памет,
        жарабен паметник на Времето!
Поета гази страховете
    от властта,
        окобите и захарчетата ѝ мрази!
С духа си носи Свобода и бури,
    с воля и Слово лети над планетата,
        той – син на небето, Поета!

(Бистра Ранева. Из "Иракли, Поезия и Мутровремие", Изд. "Контекст", 2009)

.....

Гл. ас. Бистра Ранева (Маркова), инж. химик. Работи в Института по оптически материали и технологии (ИОМТ) "Акад. Йордан Малиновски" към БАН. Научни интереси: среди за оптичен запис, холография, бихромирани полимери, наноматериали. Издадени книги: "Децата ни, наркоманите (1997), "Мое Съвремие, Ножовремие" (1998), "Приказки за Космическия дърводелец" (1998), "Неприказките и Космическия дърводелец" (1998), "Космическия дърводелец, Звездите, цветята и хората" (1999), "Ножовремие, НАТОвремие" (1999), "Разстреляните Поети" (2000), "Приказки и Неприказки за Космическия дърводелец" (2001), "SOS! Децата ни – наркомани са" ("Аб "1999, "Колибри" 2002), „Иван Абаджиев – тайни, възход и Голгота" (Изток-Запад, 2007), Контекст: "Космическия дърводелец, Земята и приказките" (2009), "Иракли, Поезия и Мутровремие" (2009). Хоби: литература, рисувана коприна, спорт, туризъм. Инициатор и председател на "Национално движение "Деца срещу дрогата" – www.nddsd.eu.

Грешна молитва

Ако съм грешен, Господи, прости ми!
Аз бях наказван и преди.
Ако не бива да изричам твоят свято име,
живота ми завинаги вземи!

Не ме гори на тази жежка клада,
че в своя път нагоре, към върха,
сърцето и душата си отдадох
на хората и майката Земя.

Бъди го мен – опора или сянка.
Бъди го мен – палач, зъл демон мой.
Но никога не ми напомняй,
че роб съм бил, че роб съм твой...
И ако си Господ на Вселената и мене,
и ако си Господ за човеците Един –
не ме заставай, Боже, на колене –
да съм ти предан и покорен син!

Амин!

.....

Валери Иванов. Бакалавър по педагогика, магистър по българска филология. Преподавател по български език и литература. Научни интереси: съвременна българска литература (след 40-те години на XX век), литературна критика. Автор на 3 монографии и на стихосбирките: "Шепотът на града" (1993), "Смарагди в пепелта" (1998), "Грешна молитва" (2006). Публикации в централния литературен печат, лауреат в национални поетични и есеистични конкурси, носител и на Националната поетична награда „Тера фантазия 2010“. Член на СБП. Любимо хоби: попмузиката – художествен ръководител на рок група; работи и с млади изпълнители – ръководи популярната детска вокална студия „Вега“ и композира авторски песни за тях.

Парадокси

Събудих се, защото ми се спеше.
Ослушах се, но нищо не видях.
Огледах се – бе тихо, бебето реवेशе.
Валеше топъл юлски сняг.

Заклочих се отвътре и излязох.
Навън бе светло като във тунел.
Наг мен високо слънцето залезе,
наблизо кукуригаше козел.

.....

Доц. д-р Веселин Дончев. Завършил физика. Преподавател в катедра „Физика на кондензираната материя“ във Физическия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски“. От 16 септември 2010 г. е „project officer“ в звено “Наноелектроника” в Генерална дирекция “Информационно общество и медии” на Европейската комисия (ЕК) в Брюксел. Научни интереси: електронни и оптични свойства на полупроводникови материали и структури (фотоелектрични, оптични и електрични методи, компютърни пресмятания). Хоби: поезия, алпийски ски, футбол, туризъм, плуване, колоездене, китара.

Изповед

Кам скоравена от сушата мера,
поглъщаща набързо
всяка капчица вода,
душата ми е жадна
за малко обич и за топлина...
Не искам през гения
да виждам само
на Неправдата
изкривеното лице
и с гадни пипала
га пипа Нуждата
изстиналото ми сърце...
Искам да не ме улучват
на Прозата ужасна
стрелите сиви...
Искам да ме гаят
гве копнеещи ръце...
Искам с теб да сме щастливи!
Да имам сили
по Красивото да се прехласна,
за миг да помечтая,
никога да не порасна...

Младостта не си отива

Сребърни нишки кичат мойта глава.
Малки бръчици пълзят по мойта уста.
Младостта си отива?! Откъде, накъде?!
Толкоз бързо? Защо? Не вярвам в това!
Ще наплискам очите си с вода, с много вода.
Ще блеснат свежи и красиви...
Ще накарам вятъра да разроши косите ми.
Ще забравя делниците сиби.
Ще накича със смях лицето си.
Ще съхраня любов в гърдите си.
Ще кажа „не” на морна въздишка...
И блага гума на сродна гуша
всеки радостен миг дълбоко аз ще съхраня.
Младостта си отива? Не, не вярвам в това!

.....

Гл. ас. д-р инж. Владка Бакърджиева-Андреева. Завършила химия на полупроводниците. Работила в Централна лаборатория по слънчева енергия и нови енергийни източници към БАН (до 2011). Научни интереси: химия и технология на фотоелементи; химическо отлагане на тънкослойни материали. Хоби: поезия, море, пътешествия.

Из поемата
„Пет дена в Париж”

Прекрасен спомен...Днес е сиво,
гнес петък е - последен ден,
аз тъжна бях и мълчалива,
а ти бе нервен, притеснен.

Обядвахме във ресторанта
със теб и другата звезда -
добре изглежда за поанта,
не помня нищо за беда.

Бях сякаш във черупка свита,
но не че нямаше места;
за моите планове ме пита,
но аз със пълна бях уста.

Все пак, с усмивка се сбогувах,
с усмивка стисна ми ръка;
Париж – гали не го сънувах
и ще изчезне той така?!

Последен поглед през стъклото,
а ти на лекции си пак,
а мене чака ме метрото,
а после към Борго със влак.

Сега наистина съм в края
и ще римувам пак с престиж;
пролях сълза, но без да зная
гали бе точно за Париж...

6 май 1994 г.

.....

Проф. д-мн Денка Куцарова. Завършила Математическия факултет на Софийския университет с пълно отличие. Защищава кандидатска дисертация по функционален анализ и постъпва на работа в ИМИ - БАН. В момента е преподавател в САЩ (Department of Mathematics, The University of Illinois at Urbana-Champaign Urbana).

Цел

За какво се борим в живота?
- власт, пари, жени, или ...
спокойствие за нашите дни.
Дали не търсим себе си безкрай,
за да бъдем в мир с гуха си
в този аг ... и рай!

2011-04-22

На Мугито

Любов за теб!
Любов за мен!
Любов за нас,
за нашите деца и внуци!
Нежни ласки гушата да поглъща,
посребрелите коси,
в златни да превръща!

2011-02-13

.....

Доц. д-р инж. Димо Кисов. Завършил строително инженерство. Преподава "Мостове" във ВСУ "Любен Каравелов" – София. Интереси: всичко, което е свързано с мостовите конструкции и тяхното развитие. Хоби: туризъм, книги.

Страшните вечни въпроси

Кое отключва у човека звяра?

Кое, без капка страх, а и без мяра,
заклучва пък човешкото в човека,
със седем вековечни катинара!?

Защо, откакто този свят светува,
човечеството, вместо да добрува,
убива ежедневно, ежечасно,
разумното, доброто и прекрасното!?

Защо след толкова изтекли века
човекът пак посяга на човека?!
Не ни ли стига въздуха, водата –
посягаме на майка си – Земята!

Защо повтаряме вековни грешки –
разпъваме на кръст духа човешки?!
какво ни тласка в бездните на Злото,
наместо да закриляме Доброто?!

Диагноза

Колко болка тупти
в разширените вени
на времето!

Ухо - изследовател:

да разпознава
сред джунглата от звуци
ангелския хор.

Японското стихотворение

е като звезда –
докосваме го с поглед.
Ала го него –
години светлина.

Страх

Все по-често ме плаши смъртта.
Понякога човек умира,
преди да се рогу,
понякога умира
и преди смъртта си.
А някои остават да живеят
и след нея.
Плаши ме умирането
без раждане на нещо ново,
умирането без следа.
От тази смърт се плаша.

Вяра

Откак се помня
все в очите скитам.
Търся неоткрита светлина.
И вярвам, че все някога ще стигна
до зениците на моята мечта.
Аз вярвам,
наук на моя жизнен опит,
наук на всички неугачи и злини.
Без вяра на парчета съм разчупена,
със нея тръгвам,
тя ще ме сглоби.

Енигма

Листата се откъсват от гърбото,
преди да са повяръвали в прераждането.
И човек напуска земната черупка,
без да е разбрал метафората на живота.
Само новороденото з н а е.

.....

Доц. д-р Елена Каневска-Николова. Завършила българска филология и журналистика в СУ „Св. Кл. Охридски“, преподава съвременен български език във Филолал на Пловдивския университет в Смолян. Научните ѝ интереси са в областта на диалектологията, социолингвистиката, синтаксиса и стилистиката на българския език. Публикувала е над 60 статии и доклади от научни форуми в български и чуждестранни научни издания. Автор е на пет монографии (едната в съавторство) и един учебник по стилистика на съвременния български език. Има множество публицистични и художествени творби, рецензии на книги и дисертации. Член е на Международното социолингвистическо дружество – София, Съюза на учените в България – клон Смолян, клуб “Култура” – Смолян, Ротари клуб – Смолян. Хоби: поезия, музика, танци, пътешествия, спорт.

Какво е любовта

Какво е любовта? -

Питам се и чета писания на мъгреци.

Дали това са свързани души,

прелитащи от век на век,

за да се срещнат пак в света?

А може би се крие във сърцето тя

и в сплетените в плам тела?

Чета, премислям, споря...

Но няма отговор един.

Само сърцето се отваря,

щом срещне сродната душа.

Искри прелитат бързо в мрака.

И огън пламва във гърди.

Трепти сърцето и не чака

галече чувството да отлети...

За да остане дълго любовта

и сплетените в плам тела

неразделни да са на света,

не трябва никога лъжа да помрачава

радостта...

Доверието се печели трудно,

но срутва се в единствен миг,

когато лъчезарната душа със вик

потъва в бласто от лъжа.

Обгърнатата от мрак зловец,

загубила приятел и любим,

припламва и гогаря като свещ,

за да се пробуди в бдещ ден един.

август 2010 г.

.....

Доц. д-р Ели Василева. Завършила електроника и автоматика. Преподавател в СУ „Св. Кл. Охридски“. Научни интереси: информационни и комуникационни технологии и дигитално разделяне. Обича да пее и танцува; да слуша музика – оперна, латино, хард-рок; да ходи из планините; да кара ски и сърф, да играе тенис и изобико да спортува. Интересува се от история, древните цивилизации, митове и легенди... Предпочита фантастика/фентъзи и приключенски филми и романи.

Тези вечери чудни на тиха отмора
нак пълзят в булевардите странно застинали
и играят на ребуси, сенки и хора,
в светлините на толкова лампи платинени.

Няма време. И мигове няма. Няма
гнес и утре, а някаква кацнала вечност
е разтворила шапра от черна панама,
посребрена от звездната синя галечност.

Богове, ако има, родени са нощем.
И рождените ясли на всяко безсмъртие
тези вечери кривят и пълнят с разкоша си
и остават във късата памет на смъртните...

1966 г.

Аз с бурите венчан,
оглеждам своя вечен блян,
към който тръгват всякакви,
но не достигат всякога.
Едно небе от недомлъвки само,
от вятърни илюзии,
с забрава и отмита памет,
се губи в облаците бузести,
понякога просторно синьо, необятно,
понякога снижено сиво, зграчно,
понякога мъжествено, плакатно,
но никога – невзрачно.

1984 г.

Белите врани

Наистина са редки, но ги има.
И колко са – не зная.
С името си странно -
бели врани,
населяват земното кълбо,
безкрая.
Нараними,
наранени,
двигат се година-две отпред
и не могат
да се вместят
в никакъв канон и ред.
Вечно страдат, но създават
всяка красота.
С творчеството украсяват
най-примамливо
света.
И добре е, че ги има.
Прижибе от тях странят.
А когато са загинали,
може и –
да се боготворят.

1984 г.

(Иван Г. Пенев. Нямам завещание. Изд. къща „Ния”, С., 2005)

.....

Проф. д-р Иван Г. Пенев, д-мн. Завършил Висшия медицински университет - София. Лекар - гинеколог, работил в „Майчин дом” – София, и носител на приза „Златни ръце” на болницата (2010). Научни интереси: механизъм на раждане и патологична бременност. Има отпечатани над 100 научни труда. Член на българската секция на Международната организация на писателите – лекари. Издадени стихосбирки: „Нямам завещание” (2005); „Не, не беше илюзия” (2005); „Небе в рамка” (2005); „И все пак. Посвещения” (2006); „Вълча стръв”, „Съвремие” (2007). Хоби: туризъм.

На брега на Дунав

Слънцето ще слезе бабно над реката.
Притихнали, водите ѝ ще чакат вечерта.
Поглъщайки в дълбокото тъмната,
ще отразят звездите на нощта.

Ще седна на брега, за да послушам,
да помириса и погая с глан водата
и да ме сгрее с топлинка онази тайна
любов на дегите ми с реката.

Ще се порея из небето на мечтите
и ще надзърна в бъдещето на геня.
Когато утрото ошари в розово водите ѝ,
ще пожела да остана на брега.

.....

Доц. д-р Ирен Цибранска. Завършила „Технология на органичния синтез“ в ХТМУ - София. Преподавател в катедра „Инженерна химия“ в ХТМУ. Автор на над 70 научни статии и доклади. Научни интереси: масообменни процеси флуид-твърдо, математично моделиране. Хоби: поезия, музика, превод. Издадени преводи: „С празни ръце“ (2009) и „Твоето присъствие е моята радост“ (2007) на Конрад де Местер, изд. „Изток-Запад“; „Последни разговори“, изд. „Комунитас“, 2011.

Болката съвест

Когато съвестта ти заговори,
и около тебе всичко замълчи,
тогава ... сякаш изтънчико
започва да шепти,
започва в тебе нещо да се бори,
започва по мъничко да тлее...
да гори,
започва грозно да човърка
и ...сякаш агски да ...боли.
Защо ли?
Мъчиш се да си припомниш
какво си преживял,
какво си сътворил,
че толкоз те... души...
И даже в мисли те мори...
Забръщаш се като в каганс назад,
преминаваш от миг във миг,
изживяваш спомени безброй...
....

И.. ако в твоята гуша
намерила е пристан съвестта,
то тя към тебе се обръща
с шептящ въпрос
и тихичко нарежда с неспокоен стон
за мигове – в които ти си съзрешил,
за люде – които някак си си огорчил.
Нашепва, гложги и човърка,
понякога побърква те гори...
Гори във огън твоята гуша...

То... съвестта е странно нещо,
даже страшичко гори
и рядко дава ти покой,
по-често те мори...

Да – съвестта
е агска болка,
но
само,
само ако
е вечен спътник твой !

6 април 2011 г.

.....

Ирена Банова. Завършила икономика във ВИИ „Карл Маркс“, специализирала „Предприемачество и мениджмънт“ в УНСС. Финансов контролър в Технически университет - София. Хоби: обича цветята, да чете книги, да пише поезия и проза, които не е публикувала никъде. Девиз в живота: „Човек се учи цял живот за страх и ужас на околните“.

Молитва

Госпоги,
какво ни пречи,
без да се заричаме
и да се вричаме,
само да се обичаме?
С нежни имена да се наричаме,
от приятели да не се отричаме,
на самота да не се обричаме!

О, Боже, защо да не може
с радост да се виждаме,
без да се обиждаме
и да си завиждаме?
На живота да се наслаждаваме,
един на друг да се отдаваме,
без да се предаваме?

.....

Проф. дфн Искра Арсенова. Информатик и науковед. Завършила "Машинна обработка на информацията". Ръководител на група „Енергийна ефективност” в Института по електрохимия и енергийни системи към БАН. Научни интереси: устойчиво развитие, научен потенциал и наукометрия. Член на Управителния съвет на Съюза на учените в България и на редколегията на сп. „Наука”. Хоби: поезия, изкуство.

Животът - кратка история, пренебрежима за горчивината на света

Светът е същия навярно, но аз не знам как и къде случва се живота ми. Преди и след опознаването му нещо промени ли се, не зная.

Как стана тъй, че ежедневието гребно превърна се в пристан, а съгбата – река течаща в безкрая, тръгна към края си?

През големите огънове на планетата и благата ракия вечер, дните бързо се изнизват, сякаш хергеле митично от пропускащи коне, а след тях надеждите сред облак прах изгубени.

В душите място има ли за катаклизмите, които отглеждаме с упоритост? В пустинята или на ръба на Антарктида празници живеят само в календарите и убягва тялото на думите любовни.

Тъй неусетно на малки парчета прииждат болките, за да изпишат легендата за сътворението.

Душата сбор от числа не е, за да бъде разпозната в края на съня - сред парцелите на омразата.

Животът окичен с кич от сини синци и дракони похитили куража – няма дракотини само по кожата на камъка.

Безкраят на сезоните

Сменям се сезоните като грехите сезонни, гъжговете си отивам и изгрява слънце, после пада сняг и само ние събуждаме се с овехтял кураж.

Уж познати, но не съвсем, близостите боледуват и изстиват недокоснатите глани.

Казват, нормално било през май следобег да вали,
а после чак до пълнолуние небето да сълзи.

Лъчи Вселената и праща напрежение, любовта вече не кълни.

Затънали в познанства стари жадуваме за другостта,
но гали когато се целуваме, това е любовта?

След промените сезонни, чакаме пак да превали,
но все тъй ранена близостта край нас кръжи.

Да тръгваме в безветрие или на кръстопът да спрем, осъмнали с колебания обрасли?

Ако почукаш, най-накрая, на другата врата, гали ще ти отворят
и готов ли си да влезеш ти?

Прег разпятието на света, все тъй непознат, разбираш, че като
тревата ланшна си

и другата след нея, която пак ще избуи, но не и ти, станал на
тревата почвата.

.....

Проф. д-н Йордан Калайков. Завършил професионална спортна педагогика. Преподавател по мениджмънт в спорта в Националната спортна академия. Научни интереси: теория и технология на мениджмънта и в частност на спортния бизнес; теория и мениджмънт на образованието; арт.мениджмънт. Издадени книги с проза, поезия, есеистика: „Третият бряг”, изд. ССП (1992); „Кръгът”, изд. „Ерес” (1994); „Праг”, изд. „Темто” (1997); „Случвания”, изд. „Пропелер” (1999); „Империя на облаците”, изд. „Авангард” (2002); „Тракало за глухи”, изд. „Авангард” (2004); „Нови разкази, есета и рисунки”, изд. „Авангард” (2006); „Завръщане в кръга” (2007); Животописи – електронна книга в liternet.bg (2008); „Есеистика”, изд. „Пламяк” (2009). Включен в антологията „Български поети”, изд. „Захари Стоянов” (2003). Хоби: изяцини изкуства – художник (8 самостоятелни експозиции), награди от международни конкурси за екслибрис. Колекционер – керамика, накити, нумизматика, старопечатни книги.

Ветераните на България

Един след друг си тръгват ветераните -
свещилниците жиби на България.
Вървят в редици стройни, без да бързат,
под ритъма камбанен на бастуните.
Един след друг си тръгват ветераните.
Поемат храбро към пръстта, която
са защитавали с кръвта си.
И сякаш че не са живели,
и сякаш че не ги е имало.
Деца им и внуците не помнят,
не тачат и не съхраняват
спомена за битките, когато
българското знаме бе светиня,
народ и обич, майка и родина
бяха жалоните високи на честта.
Един след друг си тръгват ветераните.
Те носят много гуми неизречени
и много добродетели, печал,
защото във вълче време ни оставят,
време с угаснали маяци.
И кой ще ни посочва брод в живота,
и кой ще ни пренася в мъдростта?
Един след друг си тръгват ветераните.
Последен поход към сърцето на България.

Въпроси

Може ли един облачен ген
да бъде най-слънчев за мен?
Защо не! - когато ти си до мен.
Може ли да бъде по-добър от преди?
Защо не! - когато ти в живота ми се въгради.
Може ли да се усещам млад и свеж,
когато сняг в косите ми вали?
Защо не! - когато в твоя поглед гуми има, нали!
Може ли, може ли?...
Все въпроси трудни живота ни поставя,
на които с лекота се отговаря.
Когато сърцето е заредено с любов,
когато гъжът се превръща в зов!

.....

*Проф. д-сн Кирил Богданов. Преподавател в Лесотехническия университет.
Научни интереси: горите като интегрирана система от ресурси и организация на
многофункционално горско стопанство. Издадени стихосбирки: Нитрам Лирик. „От
любов ранен“; „Огън неугаснал“, София, 1995; „Добрината на гората“, София, 2008. Хоби:
поезия, литература, пътуване и опознаване на съхранени природни територии.*

Животът ни премина твърде бързо

В него прожекторите бяха рядко,
генял започваше с числата
за да завърши пред осцилографа.

Вечер отделяхме минутка на геца
и много често напразно чакаше жената.
С колегите деляхме си съгубата,
но гружно теглехме колата
и често питахме се край бюрата
дали сме дали нещо на страната?
Не бяхме ни спортисти, ни артисти,
а за любовни авантюри времето отмина.
Нямаше ни по мегдани и екрани,
затова създавахме работещи програми
с чувството на богоизбрани.

Строихме и продавахме машини,
забравяхме, че времето минава,
но младостта във нас остава.
И за ново поколение машини
готови сме във идните години.

Юни 1992 г.

(Кирил Боянов. Изживени мигове.
Акад. изд. „Проф. М. Дринов“, София, 2009)

.....

Акад. Кирил Боянов. Доктор на техническите науки. Завършил ВМЕИ - София. Участвал е в над 30 научни разработки, реализирани в практиката: първата българска електронно-сметачна машина "Витоша", първата ЦЕИМ от III поколение ЕС1020, първата система за крайни изпитания на магнитни дискове, адаптери за предаване на данни в мрежи от ЕИМ, персонални и професионални компютри и много други. През периода 1990-1996 г. ръководи изграждането на електронна поща на БАН и въвеждането на интернет в страната. Автор е на над 150 публикации в наши и чужди списания, на 33 книги и учебници и на 23 авторски свидетелства. Два мандата директор на Института за паралелна обработка на информацията към БАН. Научни интереси: компютърни системи, комплекси и мрежи; компютърни архитектури; информационни технологии; програмно осигуряване; Грид технологии. От 1996 г. е член на борда на директорите на Международния съюз за компютърни комуникации. Издадени стихосбирки: „Изживени мигове“, София (1996, 2009). Хоби: пиано, класика.

Дилема

Поредният ген с добри намерения
отминава и отива в безкрая.
Желанията се превръщат в безвремие,
мечтаното все за утре остава.

Дали не си струва да изоставим
тези наши неудовлетворения.
Да ги затрупаме, да ги забравим
като младежки негоразумения.

Дали не трябва да се обвържем
само със своето оцеляване.
Раните кротко да си превържем,
да си признаем, че остаряваме.

Поредният ген с добри намерения
отминава и отива в безкрая.
Желанията се превръщат в безвремие,
мечтаното все за утре остава...

Съвремие

Заливат ни с халтура, със пошлост и лъжи.
Искат да сме жалки, уплашени, сами.
И клоуни платени - измамно ни се смеят.
Душите ни се свиват, а устните немеят.

Живот като арена на цирков маскарад.
С агресия налаган, плащан на калпак.
Завихря ни, нехае за нашите съгби.
Изкуствено се хили, забива ни ками.

И как да се спасим от този луг „купон”.
Отвсякъде ни гебне,
не чува ничий стон.
Да спрем, да си поемем гъх
и отведнъж да се пречистим,
тъй както въздуха след гъжг.

Във себе си за малко,
за миг да се вгълбим,
за да потърсим смисъл
и пак да прогължим
със собствени стремежи
по нашия си път.
Поне за да избегнем
отново Страшен съг.

(Мариела Модева-Нанкова. Признание. Под печат)

.....

Д-р Мариела Модева-Нанкова. Завършила културология със степен магистър в СУ „Св. Кл. Охридски”. Специализации по приложно културознание, европейска интеграция и регионалистика; главен асистент в УНИБИТ. Хоноруван преподавател в ХТМУ, експерт към ЕК. Научни интереси: комуникацията в РР, културно наследство и регионално развитие, библиотечен мениджмънт. Издадени стихосбирки: „Спасение”, ИК „Везни”, С., 1996, и „Посвещение”, ИК „Александрова дизайн”, С., 2006. Председател на литературен клуб „Гео Милев”, член на клуба на младия писател към СБП, главен секретар на БНК на ИКОМОС.

Първата редица

В заламата близам, плахо на пръсти,
и гледам на рампата луминесцентна,
нафукан един, по ръкаби - къси,
пени се и пръска сентенции цветни!

Пред него насядали са, ония Атлантите,
наблюдения, теории, пълна паница.
Всичко на тях им е ясно – таланти!
Тази блестяща - Първа Редица!

Заг тях няма други. Съмнения никакви.
Те солта на Земята са - от “А” до “ИжИца”.
Другите - близкоезичните братя,
мърдам с ушите във Втора Редица.

Ах, как им завиждах на тези Атланти,
на тази блестяща Първа Редица!
Те дискутираха, крояха нещата,
а ние ги слушахме, като ученици.

Но чудото стана! Сега Аз съм на сцената,
и ръкомахам с ръце като птица!
Те пак са във първата, но слушат внимателно,
и си записват като ученици!!

01.11.2007

PARI (Писгах Астрономикал Рисърч Институт – Северна Каролина)

(Милчо Кирилов. Живота - всичко хубаво. Изд. „Херон Прес”, С., 2008; Hulite.net)

.....

Д-р Милчо Кирилов (Цветков). Завършил астрономия. Работи в Института по астрономия към БАН. Научни интереси: астрофизика; бази данни; астроинформатика; виртуална обсерватория. Издадени стихосбирки: „Първите 20+2” 1, Херон Прес, 2008; „Живота – всичко хубаво”, Херон Прес, 2008. Публикува стиховете си в Хулите (www.hulite.net) – сайт за нова българска художествена литература. Хоби: поезия, пътувания навсякъде.

Яворов

Ти бе Поет –
лирик замислен
или епик –
бунтар суров;

в морето влюбен
край Анхиало
или в Балкана
в лятна нощ.

Ти бе белязан от Съгбата
га пишеш гивни стихове,
с най-нежни струни във гушата
сам ангел трелите кове!

Но на неправдата горчива
ти даваше суров отпор
и твоите правдиби гуми
в душите търсеха простор!

На Гоце Делчева съратник,
ти тръгна с пушка във ръка,
га бъдеш верен съзаклятник
на братя родни във борба!

Наричаха те Воевода,
набрег те тачеше народа,
ти беше пирински орел,
ти бе по Ботевски тъй смел!

Ти бе нещастен в любовта
и твоето сърце тъй страда,
ала нищожните гуши
дори смъртта ти не смути!

“Когато гръм удари –
как ехото заглъхва...”
По планини и по чукари
те помням твоите гругари!

“А грей замислено луната,
ветрец полъхва и побей,
сънливо плиска се вълната
и логка край брега люлее...”

И твоят зов е с нас забинаги
и помним всеки твой куплет,
и твоят дух на едунение,
борец, мечтател и поет!

(Николай Янев – Будител. Епопея за незабравимите.

Изд. „Работилница за книжнина Васил Станилов”, Лета Господни 1990-2010)

.....

Проф. д-мн Николай М. Янев. Завършил математика в Софийския университет. Ръководител на секция „Вероятности и статистика” в Института по математика и информатика към БАН, на който е бил директор два мандата. Член на Международния статистически институт, президент на Българското статистическо дружество, дългогодишен преподавател в Софийския и други университети, поканен професор в редица престижни университети в чужбина. Автор на повече от 120 научни публикации, между които и няколко книги, както и на една стихосбирка: „Епопея за незабравимите” (2010). Роден в Бургас, но израстнал в Поморие, той е неразривно свързан с морето, ветроходството и уиндсърфинга. Известен и като Капитан Ник, шеговито е обявен „за най-добрия математик сред уиндсърфистите и най-добрия сърфист сред математиците”.

1 ЮНИ

*жълто около устата
червилото на детството*

(по Рене Магрит)

Това не е истина.

Това не е имитация.

Това не е сън.

Това не е това.

Изкуство с обратен знак.

Реципрочността на въображението.

Дробната черта на схемата.

Това съм аз.

•••

четам между реговете
парцелите
тези, които няма какво да напишат,
гребни истории процеждат
кратки като фасове
каменогелците
навели глави
наг вечния камък.

(Поли Муканова. Мигове в кибритена кутийка. Изд. Алтера, 2009)

••••

Поли Муканова. Завършила българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Магистър по „Литературата - творческо писане“ с проекта „Самоличност - дневници (2000-2005)“. Докторант във Философски факултет на СУ „Св. Климент Охридски“. Темата на дисертационното ѝ изследване е “Четенето и читателите в българското общество (1878-1944)”. Има публикации в „Литературен вестник“, „Словото днес“, „Книжевно житие“ (Скопие), LiterNet, e-Lit, Public Republic, в сборника “Facescontrol” (2005), в алманаха “Ах, Мария” (2009), в антологията „Клуда е Detit” (2010) на албански език. Дебютната ѝ стихосбирка „Мигове в кибритена кутийка” (2009) излиза на македонски в превод на Зоран Якимоски и през същата година издателство „Алтера” прави възможна появата ѝ на български език с включване на “Писата” в нея. Участвала е в международни поетични фестивали.

Самоусещане

Страната ни старинен храм е.
Покрай основите - тракийски мрамор -
изплъзва се времето.
Без индугенции.

След Валпургиеви отклонения,
като несъстояващи се прощавания с
детството -
грешните, поганците (понякога и някои)
са готови за свящото тайнство -
да се покаят прег икона,
зograфисана от Художник.

Другите, унижени, хленчат,
че зograфи биха могли да са и те
самите,
че Кукузелевци гарби имали скрити,
че собствени Божи искри притежавали,
но византийски се плъзвало времето.
И пак изоставане,
и пак ускорено
развитие...
в консумативност.
Сиреч - пак нищо.
И даже Далчевият камък беззащитен е,
а „вечно и свето” е само усилието.

Самоусилието.

.....

Румен Спасов – поет и китарист. Докторант към Философския факултет на Софийския университет, където води курсове за авторска песен. Работи в Радио „Алма Матер Класик ФМ” и като уредник в Националния литературен музей. Автор е на множество статии, есета, студии, както и на няколко книги. В тандем с Даниела Пенева изпълняват предимно на старинна европейска музика и авторски творби, както и свободни акустични сюити от ново и най-ново време и са получили многобройните награди от участия в престижни конкурси.

АЗЪТ

*„Той по-добре би сигурно живял,
Ако небесна светлина не бе му дал!”
Мефистофел към Господ (Гьоте, „Фауст”)*

Природата знаем как е сгрешила.
Във творчески буен екстаз
тя маймуна щастлива със
        разум гарила
и събудила в нея непонятното АЗ.

И Азът, родил се, поускал га знае.
Кой га му каже: „Негей!”?
Зашуй и Агам е изгонен от рая,
на скала прикован Прометей!

Със своето Аз човек се гордее
и е с Природата в спор –
че част от Природата бече
        той не е,
скрит в своя духобен замбор.

Азът събужда жажда за власт –
„Приоро, подчини се на мен!
Отстъпвай, Приоро, пред моето АЗ!
Всеки ген! Всеки ген! Всеки ген!”

Страшен дубубой, дубубой на титани!
Как ще завърши накрая той?
Кой ще загине? Кой ще остане?
Хора! Ах, спрете този дубубой!

*(Румен Цанев. Вселена. Размисли. Настроения. Фантазии в стихове.
ДАГНОЗИС ПРЕС, София, 1999)*

.....

Акад. Румен Цанев (1922-2007). Основател и дългогодишен директор на Института по молекулярна биология към БАН, член на Асадеѝа Еигораеа (Лондон) и на редица международни организации, учен - генетик, с много приноси в изследването на структурата на генетичния апарат, в „разкриването на езика на природата” - ДНК. Роден в семейството на литератори, отрано проявява и литературни интереси. Автор на над 200 научни труда в областта на цитохимията и биохимията на нуклеиновите киселини, поет (автор на две книги със стихове); преводач на „Фауст” от Гьоте.

На Учителя

За човека няма преграда!
За него е нужна само отрада,
за да политне високо в небето,
за да танцува щастливо в полето.

Че човекът е птица крилата
с корени впити дълбоко в земята,
с поглед в небето далече зареян,
от горския вятър нежно обвеян.

Човекът е нещо много свещено
от майка любяща в мъка рогено,
но от учител запален в света направляван
и от пламъка негов – безспир възхновяван.

Поклон пред тез' неуморни творци,
поклон дълбок пред тез' жреци,
що живота в човека със обич отглеждат
и по друма житейски го с вяра побеждат.

Защото за човека няма преграда!
За него е нужна само отрада,
за да политне високо в небето
и да танцува щастливо в полето.

.....

Проф. д-н Светлана Димитрова. Завършила педагогика на преподаването и лечебна физкултура, както и психология. Професор по спортна педагогика в НСА. Научни интереси: спортна психология; екология на човешкото развитие; комплексно изграждане на личността. Издадена стихосбирка: „Сенки от огъня”, изд. „Старейшински”, С., 2008. Хоби: музика и литература.

Нумерологично

Не знаем все още кои сме ..... на 2-гесет.

Мечтите ни хвърчат до небесата ..... на 3-гесет.

Експериментираме с живота си ..... на 4-гесет.

Умеем да определяме цената си ..... на 5-гесет.

Виждаме плодовете на труда си ..... на 6-гесет.

Учим се от внуците си ..... на 7-гесет.

Създаваме проблеми на близките си ..... на 8-гесет.

Знаем какво да правим в живота си ..... на 9-гесет.

Но всичко това трябваше да открием ..... на 1-нагесет...

Послеслов:

Ако ти можеш да промениш нещо,
заслужава си да опитаеш!

14.12.2010 г.

.....

Д-р Таня Желязкова - Тея. Завършила философия в СУ „Св. Кл. Охридски“ с втора специалност български език и реторика. Защитила е дисертация по теория на познанието в Института за философски изследвания при БАН. Има опит като учител-експериментатор по философия за деца, собственик на фирма и директор на национална държавна образователна институция. Учредител и председател на Настоятелството на фондация “Институт за информални иновации”. Научен редактор на 19 книги по философия. Автор на научни, научнопопулярни, методически, журналистически и литературни публикации. Член на СБЖ и СУБ. Научни интереси: разбиране и информално образование. Работи като парламентарен секретар на Българската стопанска камара – съюз на българския бизнес. Увлеча се по: креативно мислене, творческо писане, танци, рисуване, пеене, агробизнес и туризъм.

Ом

Когато Бог беше още дете
и Любовта му беше ембрион,
а небесните тела охлюви -
от непозната субстанция,
Той издиша в Нирвана
от благословените си ноздри
спираловидни еманации,
нарече ги Светове и запали
благодатен Огън върху челото си...
После замеси в мъдрите си шепи
светлина, бога и кал на кълбо,
запя Ом и Земя го нарече.
Нарисува на небето с палци
първа и последна четвърт на Луната,
пълнолунието подари на жената,
за да е благодатна утробата ѝ,
и рече мъжът да бъде воин,
верен на Светлината...
А лицата на всички чобеци,
що създаде, светеха като икони.
И остави да се прояви Змията
и да върши делата си чак
докаато дойде Светещата Раса...
Тъй рече и тъй стана...

*(Уляна Паскалева. Душа преди разпролетяване.
Изд. БОН, 2010; както в сайтовете Литернет и ХуЛите)*

Лудост

На общата лудост гървото голямо
дарило е клонче на всеки от нас!
За лудите пречки и глупости няма
те всякакво чудо приемат в захлас.

И чувствата тръгват – отлитащо ято,
ни граници срещат, ни някаква трудност,
Че няма прекрасна гуша, на която
да липсва и примес от мъничко лудост!

Това си е бягството смело и гръзко
от трудния, мръсен и гаден живот
във царство добро на мечти и на лудост,
заг броня защитна, под Божия свог.

Не искам да уда на друга планета,
тук няма предателства, мъка и грубост
тук има и слънце, и злачни полета,
оставам докрай на планетата „лудост”!

ПРИРОДА

Есенна разходка

Обхождам отново Балкана любим
по златния есенен листен килим.
Закача ме лекичко клонест букак:
„Постой още малко! Ще дойдеи ли пак?”
И глог червенеец ме гърпа встрани:
„Почакай! Плода ми узрял погледни!”
А шипката гърпа ми лакътя чак:
„Къде си забързал? Очаквам те пак!”
Прощавай, желана от мен планина!
Прощавайте, птички, и ти, тишина!
Простете, тревички и весел листак!
Прощавайте всички, ще дойда тук пак!

Октомври 1972

Облаци

Облаци небето скриват,
в сива глутница пълзят,
плътно слънцето обвиват,
искат да го затъмнят.
И наоколо тъмнее..
Но проблясват сноп лъчи
и – небето там светлее
блясък бисерен личи.
Леко вятър ще повее,
с облаци ще заиграй,
слънце пак ще да огрее,
пак – велико – ще сияй.

1966

.....

Александър Карастоянов. Завършил физика - производствен профил. Гл. асистент в катедра „Физика” на Техническия университет - София (до 1994). Действителен член на Нюйоркската академия на науките. Научни интереси - ядрена и теоретична физика. Хоби: поезия, шах (кандидат-майстор на спорта).

Горски настроения

Красиво е и някак романтично
да слушаш шепота на младата гора
и трелите на птички най-различни,
прогонващи тъгата с песента.

През зимата, когато с бяла шапка
събуди се заспалата гора,
с прозявката си дълга, сладка
приветства новата си красота.

А щом ефирна пролет запристъква,
във суета заварва младата гора,
която с нежен стрък едва напълнил
закичва абанособата си коса.

И ето че, когато с палеца усмивка
лялото изпрати своята сестра,
гората – тази буйна закачливка,
наквасва чело с ручейна вода.

И неусетно погранила есен
заплашва с показалец късно лято,
което гледа с взор невинно бесел
как гората се прощава с тръгващото ято.

Тъй редуват се сезони,
гонят се със неуморната гора,
неуспяла тя да ги догони
праца поздрав със отронени листа.

.....

Виктория Наумова. Икономист и еколог по образование. Работи в Секция по цифровизация на научното и културно наследство в Института по математика и информатика при БАН. Сканира, обработва и записва в електронен вид книги, архиви и документи. Обича изворния фолклор - събира песни от Македония, Родопите, Странджа.

Клуб „Теменуга“

*„Приятели в живота – другари в планината“
На приятелите ми от Клуб ‘Теменуга’*

Теменугата расте в градина –
нежно цвете в сини краски.
Но от години рее се из нашата родина –
радва се на планини прекрасни.

.....

Клуб „Теменуга“ из полята броди,
през планини, реки се скита,
по сипеи, чукари ходи,
из родния простор прелита.
Горите песните огласяят
на „теменугите“ задружни.
Радост, веселие отнасят
навред, където те са нужни.
От утрин чак до слънчев заник
вървят из планини, долини,
и всеки ден за тях е празник
сред горски рай, цветя, малини.
Напускат хижата със „ехо“,
вървят през горската гъбрава,
минават през планински проход,
галеч от суета и слава.
Вървят из горската прохлада,
где гъби крият се в шубрака,
навред намират те наслада –
в сияйната зора и в мрака.

Пътеката се из гората бие,
пресича тя реки пенливи,
где брод сред камъни се крие
и скачат бързеи изриви.
Отвежда тя нагоре в планината.
Там върхове сред облаци
се извисяват
и пропасти издигат се над голината,
и само смелите ги покоряват.
Навред, где „жълтата гъсеница“
минава,
огласяят викове планинската гъбрава,
песни се носят по зелената морава
и гъба, и малина не остава.

А спусне ли се бавно вечерта,
във хижа “теменугите” се събират,
припламва огънят в нощта,
кръшни хора край него се извиват.

август 2009 г.

Родопс планина

Тази планина гивна,
красива и желана,
от богове създадена,
Родопс е названа.

Ту от слънце галена,
ту в мъгла забулена,
за нас почти достъпна,
за вас съвсем потайна.

Дали си роза разцъфтяна,
или си мома замечтана?
Сал си “снежната планина”
на траките в песента.

Поемам гръх и се вглеждам
в теб и твоята снага,
горде очите ми съзират
небето и далечността.

Упойвам се от гледка чудна,
застивам аз във вечността...
Опитвам се да не забравя
магията на твоят красота.

.....

Проф. дбн Климентина Николова Демиревска. Завършила биология. Ръководител на секция „Молекулярна биология на растителния стрес” и зам.-директор на Института по физиология на растенията „Акад. М. Попов” към БАН (до 2010). Научни интереси: биохимия и имунохимия на растителни ензими и белтъци. Хоби: поезия, архитектура, изобразително изкуство, музика, литература.

Залези

Прекрасен залез изпрати гения,
чудни багри блестяха богато.
Божествен художник с неземна боя
събрал от ефира всичкото злато.

Без гръх аз гледах в небето с омая,
забравила болка и земна тъга.
Красивият залез бележи края –
след него ще блесне нова зора.

И тъй ще се нижат залези чудни,
ще ги сменят розови, омайни зари,
от светлия ген ний ще сме бугни,
луна ще ни грее с отразени лъчи.

Кълбото земно, самотно в безкрая,
за вечност ще търси нова звезда.

Ний като пращинки ще литнем към рая,
щом нашият залез потъне в нощта!

(Лилия Белчева. Сезони на сърцето. Плевен, 2009)

Сезонът на калинките

Една Калинка, съвсем неочаквано,
голетия при мен без да пита.
Гледам я как се убива по пръста ми,
накъде ли сега ще отлупне?

Накъде, накъде ли ще тупка сърцето ми,
тази есен, в това циганско лято?
Неочаквано, очаквам приятни терзания,
и изглежда ще бъде на запад.

Колко малък наистина бил е света,
една шарена пулсираща топка,
Но и колко време сме плели плета,
да я ритаме в желана посока.

Но не съм уверен, че още сме стигнали,
да осмислим солта на Сократа:
Извън този кръг е всичко останало,
тази малка точка тук е: Земята!

*(31.10.2007 Asheville, North Carolina, Hotel Hampton In,
По време на сезона на калинките в планините Писгах.)*

Полярната звезда и Малката мечка

Нашата малка планета любима,
но ти знаеш вече това,
всеки ден и всяка година
се забърта едн път, едва!
А от Земята при наблюдение
се създава впечатление,
че се забърта НЕ тя самата,
а всички звезди и Луната!
Само ПОЛЯРНАТА ЗВЕЗДА
не мърда никога!
И по всяко време на годината,
гори и през Лятото и през Зимата,
гори и през Пролетта и Есента,
тя не ходи на други места!
Тя е опашката на МАЛКОТО МЕЧЕ
и вечно гледа отдалече
как всяка друга звезда
кръг около нея описва сама!
Към нея погледни смело
ще видиш посоката север, уби !
Можеш да бъдеш уверен!
Ако не вярваш, сам провери!

(Из цикъла „Стихове за съзвездията”)

.....

Наташа Иванова. Забършила физика, математика и информатика в ШУ “Константин Преславски”. Дългогодишен преподавател по физика, астрономия и математика в средните училища на град Варна. От 10 години работи като преподавател по астрономия в системата на народните астрономически обсерватории. Счита се за щастлив човек, защото е превърнала хобито си – любовта към звездното небе и децата, в своя работа. И в работно, и в свободно време пише стихове (много често посветени на астрономията), които използва в лекциите си при обучение на децата. Има публикувани стихове във вестник “Телескоп”. Член е на група, с която обикаля света в гонитба на пълни слънчеви затъмнения : 1999 – България (1999); Турция (2006); Новосибирск, Русия (2008); Шанхай, Китай (2009). Следваща експедиция - 23 ноември 2012, Австралия. Скаут - член на ОБС (организация на българските скаути).

Зимен диалог

Блести снегът по покривите – пресен,
стрехите прогължават във висулки...
Заслушани във зимната му песен
гърветата са сякаш бели булки...

Под напора на вятъра отплатък
над къщите, в пространствата безбрежни,
снежинките се лутат в белотата –
ефирни, леки, пухкави и нежни...

А снежният човек стои до входа,
позната сврака моркова му клъбва...
От ранна сутрин разговор с тях бодя
и някаква тъга във мен покълва...

*(Орфей Петков. Неугасими чувства.
Изд. „Българска книжница“, София, 2011)*

.....

Д-р Орфей Петков. Завършил е Минно-геоложки университет „Св. Иван Рилски“, магистър. Защитил е дисертация в Москва. Автор е на повече от 50 научни публикации у нас и в чужбина по проблемите на минното дело, промишлеността, икономиката, макроикономиката, енергетиката, туризма, екологията и управлението. Член-кореспондент на Международната академия по екология и безопасност на околната среда, член на Съюза на учените в България и на Съюза на българските писатели. Автор е на девет поетични книги: „Денят от теб започва сутрин“ (1992); „Със светлината си душата ми лекувай“ (1996); „По светлото в душата ти копнея“ (1998); „Любовни видения“ (2002); „Предесенни светлини“ (2005); „Любовни протуберанси“ (2007); „Нежност и светлина“ (2009); „Сетиво за любов“ (2010) и „Неугасими чувства“ (2011).

Послание

Море от мрак и тишина,
без начало и без край,
море - осяяно с безброй звезди,
които пътища описват,
море - наречено Вселена.
Вселена непозната,
забулена във тайни,
в космически мъглявини,
Вселена от тела небесни
с движение безкрайно.
И там във таз Вселена,
някъде на пътя Млечен
една звезда блести,
Земята тя огрява,
гарява я с живот.
Живот благословен,
живот от атоми и йони,
живот от молекули,
живот на малки клетки,
който ние трябва да запазим!

Нов ден

Уморена нощ отива си полека,
Луната скрива се от небосвода,
звездите тихичко заспиват,
слънцето над хоризонта се издига,
небето огненочервено засиява,
лек ветрец листата пак погалва,
като бисери росата заблестява,
цветята бабно, нежно се разтварят,
птиците запяват своята песен,
докоснати от животворна топлина,
забързано потокът криволичи
и ето идва пак денят с надежда!

.....

Росица Христова. Магистър биолог. Завършила биология, химия и изобразително изкуство. Преквалификация по физика. Преподавател по биология в СОУ „Христо Ботев”, гр. Кубрат. Научни интереси: медицинска генетика, педагогика, наказателно право. Хоби: поезия, приложни изкуства, разходки сред природата.

Морска прегръдка

Вълна и отлив, после пак вълна . . .

Отмерват времето
на пристана на нашия живот.

Далечни кораби отплуват,
а аз присегнала съм на брега
и слушам на морето песента.

Във грохота на новата разпенена вълна
голавам повика на морската стихия.
И смело се отдавам на тази глъбина.

Тук времето за мене спря . . .

Вълна и отлив, после пак вълна . . .

Отмерват ритъма на времето.
Изпращат ме на път, но прерогена.

Оптимистично видение

Във сивата мъгла,
пленила с своя плащ града,
проблясва светлина –
искряща синя птица,
разперила крила . . .

Сияние в мъгла.
Да, има красота!
Събужда се животът.
Раздвижва се кръвта.
Да, има топлина!
Разчупва се легът.
Един вулкан изригва.
Небето засия . . .

С воал полупрозрачен
забулен е сега града.
Загадъчно осеян
с блецукащи свежи цветя.

.....

Доц. д-р Румяна Благоева. Завършила е Факултета по математика и информатика при СУ „Кл. Охридски“. Работи в Института по механика на БАН в областта на моделиране на свързани процеси в композитни материали. Научни интереси: числено моделиране на преносни процеси на активни биологични вещества в импланти, микро- и наноносители. Преподава „Основи на математиката“ във ВУМК - Добрич, по програма на University of Portsmouth, София. Публикувала е стихосбирката „Поспри за миг“ (изд. „Международни отношения ООД“, София, 2007). Хоби: изкуство и изотерика.

Тераформиране на Марс

Аз знам, че ще достигне гласът ни някой ден
със земния ни бунт в студената пиета
на легеня Марс. И земен час спасен
ще стопли със гръха си Червената планета.

Животът е красив и знойният му пулс
гори отвъд сияйната ни Слънчева система
ще литне със надеждата ни във съюз
и там на Марс ще кацне във дишаща емблема.

Любов и ум ще слизат с мечти и със робот
и бавно и с търпение ще сеят там живот -
на пустата планета в гушата ѝ скалиста...

Тъй камъни и пустош ще светват във гори,
в поляни и морета, обляни във зори,
изпратени от цветната Земя като от пуста.

.....

Стефания Цанкова (Стефка Цанкова Георгиева). Магистър по българска филология и история. Преподавател по български език, литература и история. Отговорен редактор на в. "Алма матер"- СА "Димитър А. Ценов". Носител на национални литературни награди и международни награди за поезия. Доктор хонорис кауза на Македонския институт по геология и екология „ИГАПЕ” - Скопие, за литературни заслуги в екологичното възпитание на подрастващите (2009). Удостоена с плакет, грамота и почетен знак от ИКИ - БАН, за литературен принос в популяризирането темата за Космоса (2010). Член на Съюза на българските писатели и на Националната астронавтическа федерация.

ХУМОР И САТИРА

Епиграми

Мозъците, бедни за науката,
търсят развлечения във
клюдката.

1968

•••

Учената тъпота
висше зло е за света!

1982

•••

Творчеството му е нище,
но на висше е равнище.

1987

•••

Може да са гъски,
ама имат връзки.

1993

•••

Май че всички политици
се боят от сатирици.

1996

•••

Аз съм за съгласие
с мое вишегласие.

1997

Утешение

Когато козли посивели
възседнат професорски стол,
когато осли подивели
прославят рогатия вол,
когато започне да кряска
облечен в злато папагал –
тогава в сравнение с гнеска
светът би съвсем оглупял!

1984

Свиня и птица

Присмяла се свинята
на птичката крилата:

„Нагоре цо летиш?

Ела при мене, виж,

аз тук съм на земята

царица на бламата.

Тук истински е рай,

тоба го всеки знай!

Сред тинята свещена

прекарвам аз блажена.

О, глупава и проста,

защо не гойдеш тук,

А с вятъра се бориш, живом

да търсиш груг?

Сред свините такава

аз ни видях, ни чух!

От рай такъв да бяга!

Ха-ха-ха-ха! Грух-грух!”

1954

Традициите

Традициите, мили хора,
не се създават във обора!
Създават се на пълна маса,
създават се и за украса
на наш'те дни, на наш'те нощи,
на наш'те вечери и още,
създадени са за да знаем
какво ли да си пожелаем:

Желаем си да няма скука,
да има жажга за наука!
Да няма завист! С труг и хъс
постига се успеха бръз!

Е, ако без излишен шум
добавиме и малко ум,
а в някой рядък вариант
и малко гарба и талант,
не може туй да навреди
твърряха нашите деди!
Макар че някога помага
и яка, жилава тояга!

Та, значи, умни и добри!
Но... и със побечко пари,
защото, както знаем всички,
не става нищо без парички.
Без техника, без апарати
не чакай нови резултати -
експерименти и теория
са в най-мизерна категория
и най-престижната наука
отива право на боклука!

Че гладна мечка, то се знае,
хоро не уска да играе!
Така е, просто няма как -
то си е мечка, не глупак!

(Стихотворението е включено в книгата „Ростислав Каишев – живот, посветен на науката”. Съставители: Александър Милчев, Стоян Стоянов; Второ издание, Академично издателство „Проф. Марин Дринов”, 2011)

.....

Проф. д-рн Александър Милчев. Завършил химия - производствен профил. Ръководител на изследователска група за теоретични и експериментални изследвания на процесите на електрокристализация и председател на Научния съвет на Института по физикохимия “Акад. Ростислав Каишев” към БАН (до 2010). Научни интереси: електрокристализация; електрохимично зародишообразуване и кристален растеж. Хоби: проза, музика.

Смехът

И философът Демокрит
със вечна слава е покрит,
защото с мисъл се добра
до истината и разбра,
че не от огъня, водата,
от въздуха и от земята
е изграден наврег света,
а – от атоми и пустота.
И като син на своя век,
за него важен бе човек:
говореше той всекидневно
за „равновесие душевно“;
смеха за привилегия счете
на хората и боговете.
Животните тъжат и страгат,
изпагат в ярост и напагат,
скимтят от радост, лаят,
блеят,
но нямат гарба да се смеят.
Човек, за разлика от тях,
избухва в непринуден смях
при случаи хумористични
(понякога и неприлични),
при положения трагични
(щом има искрици комични).
Той има хумор и умее
наг своята глупост да се смее.
Смехът показва доброта
(тъй липсваща днес на света).

А някой може и да псува,
да вика и да негодува...
на биг и да е страшен той,
щом хумор има, не се бой:
Ако умее да се смее,
смехът гнева му ще разсее.

Пък друг е кротичък и
мазен
със поглед неподвижен, празен,
словата му като елей,
но не го чуват да се смей.
От него Господ да те пази
(мрабуняк по гърба ми лази)!
Понякога с ехиден смях
вселява в другите той страх.

А искреният весел смях
зли мисли гони. Вместо тях
изпълва ни гушите с радост,
с благоволение и сладост.

Осмиват ли се
подлостта,
пороците и низостта;
осмива ли се всяко зло
(като причина за тегло);
показват ли се на света
със цялата им грозота
тез сили зли и уродливи
чрез присмех и шеги бодливи,
човек ще бъде съхранен,
към боговете приобщен.

Но ако между
болшинството
от хората и в обществото
зарад обилна беднота
или душевна теснота,
от дервишлък или от страх,
не се гочува вече смях,
а ропот затаен и злобен,
туй знак е верен и злокобен,
че там безумие лудува
и обществото боледува.

Изгубил с богове прилика
в тълпа бездушна и безлика,
нещастният човек е там
за съжаление и срам.

9 февруари 1993 г.

*(Ангел Балевски. Настроения. Лирика.
Сатира. Акад. изд. „Проф. М. Дринов”,
С., 1997)*

.....

Академик Ангел Балевски (1910-1997). Учен, инженер, общественик, хуманист, създател на материалознанието и технологията на металите в България, автор на широко разпространения като наука и практика метод за леене и противопоналягане, известен в света като методът „Балевски - Димов”, защитен с над 100 авторски свидетелства и патенти. Дългогодишен председател на БАН. Автор на книги с анекдоти, афоризми, стихове.

Реплики

*Напред! Със труд и ум и дързост
се дигат цели планини.*

*Напред! Тук долу всяка мъдрост
В таз само думица стои.*

(Стоян Михайловски)

Напред! Към кръчми, гискомтеки,
че там животът е най-лек
и вече „шоу” търси всеки
във гвадесет и първи век.

*Конници, конници, конници, кървави конници,
моя родино и пламнало родно небе,
де е народа и де е земята бунтовница,
де сме, о мое печално и равно поле...*

(Никола Фурнаджиев)

Де е народа ли? Свил се е всеки, роптае, оглежда се.
Няма го, няма го устремът вече към общи дела.
Ех, както се казва „последна умира надеждата”,
че пак като сговорно ято накрай ще разперим крила.

Всеки втори сам си говори.
(Радој Ралин)

Всеки трети реди куплети,
а ветерани нищят романи.
Цели редици от политици
все обещават, нищо не правят.
Икономисти и журналисти
само говорят, карат се, спорят...
Кой ще запретне рѣкави
нещо реално да прави?

24.05.2011 г.

.....

Байчо Панев. Доктор по право; професор по криминология в Бургаския свободен университет (1991-2008), в СУ (1995-1998) и в Софийския център на ВТУ (2000-2004). Завършил Юридическия факултет на СУ „Св. Кл. Охридски”. Автор на над 240 научни публикации, в т.ч. 18 научни монографии (самостоятелни и в съавторство). Научни интереси: криминология; наказателно право; социология; философия; психология. Председател на ЦИК за президентските избори (1996). Публикува от 1955 г. във вестници и сборници сатирични стихове и епиграми. Издадени книги с художествена публицистика; белетристични миниатюри на философски и етични теми: „Зад Буквата на закона” (1979); „Мислещата трѣстика” (2005). Хоби: класическа музика; литература; планински туризъм.

Желание

Искам още малко, колкото е нужно
в небето синьо да поглеждам.
И нищо човешко да не ми е чуждо
и прег трудности да не се набеждам.

Безбрежността морска
искам да ме обладава.
А завистта и злоба хорска
бързо да ме отминават.

Думичките силни
искам да нареждам.
Те са вечни, незаменими
и в тях се аз оглеждам.

4 юни 2011 г.

.....

Проф. д-р Георги Петров Константинов. Завършил минно инженерство, специалност "Технология на открития добив на полезни изкопаеми" в Минната академия в гр. Санкт Петербург, Русия. Преподавател в Минно-геоложкия университет "Св. Иван Рилски". Научни интереси: проектиране на открити рудници; управление на качеството на полезните изкопаеми в открити рудници; технология на открития добив на полезни изкопаеми. Издадени литературни публикации: „Десет дни, които разтърсиха душата ми (пътуване до Демократична република Конго в Африка)", София, 2008; Любобна трансформация. Изд. "Кавада", София, 2008.

Ще заплача чак от яд –
откраднаха ми портмонето.
Що за хора?! Що за свят?! –
Да крадат от майката с детето!

Хем проклинам, хем си знам –
нали парите са все тая,
ту ще взема, ту ще дам...
Но как да вържа гвата края?

Освен пък, за утеха
(и злите мисли да пропъдя)
да кажа, че не взеха
много; прибързано ги съдя.

Нали и те са хора,
може би закъсали съвсем
и само по неболя
днеска са посегнали на мен.

И няма да съм строга –
да се почерпят на аванта.
Пък аз си взех урока:
хогя със закончана чанта!

.....

Гл. ас. д-р Евгения Димова-Карагъзова. Бакалавър по молекулярна биология и английска филология от СУ „Св. Климент Охридски“, магистър по микробиология и микробиологичен контрол, доктор по специалност генетика. Работи в Института по биоразнообразие и екосистемни изследвания към БАН. Носител на наградата за млад учен „Марин Дринов“ на БАН за 2009 г. Научни интереси: генетика, мутагенеза от околната среда, едноклетъчни зелени водорасли. „Ненаучни“ интереси: литература, туризъм, спорт и как да запишем детето в ясла. Най-голямото ѝ хоби е малката ѝ дъщеря.

Новатор

По идея на Айзък Азимов

През 30^и век един човек
за преумора търсец лек,
рече: „С тез компютри стига!
Изобретих аз вече книга.
Тя е малка, преносима
и не иска ток да има.
При туй като компютър носи
отговор на вси въпроси”.
Последва скоро и отчет
пред Зем-научния съвет.
Събра той множество обащи
и заваляха дисертации:
„Земната цивилизация
в ерата на книгизация”.

1987 г.

.....

Доц. д-р Евгения Сендова (Жен-И-Сен). Научни интереси: компютърно моделиране на творчески процеси; интегриране на информатиката в обучението по математика, езици и изкуства. Хоби: музика, стихоплетство, танци, изобразително изкуство (включително и компютърно), пинг-понг, тенис, табла (семеен шампион).

Физиците

Физиците са нестандартни хора,
те на чудаците са от отбора.
Предлагат своите идеи най-невероятни,
за микрокосмоса, дори за необятното.

Между физиците се срещат хора обаятелни,
нерядко стават даже личности влиятелни,
но никога не спират те да се шегуват,
умеят да се веселят и да общуват.

Голяма част от тях са оптимисти.
Понякога си пагат даже и артисти,
но за науката дълбоко те милеят,
душите им за физиката грезят.

Физиците са все галантни кавалери.
Почтителни са към жените и не лицемерят.
На любовта подвластни са – не се срамуват,
и смели са - от флиртове не се страхуват.

Физичките вългоце не са за пренебрегване -
и с ум, и с красота привличат едновременно.
Те безпроблемно справят се с живота:
не им е пречка на науката хомота.

2005 г.

Празник на жената

Адам и Ева на живота по средата
решили да си разменят местата.
Адам приел по мъжки тежко бреме,
та сложните проблеми вече да поеме.

А Ева, както винаги, се съгласила
и станала дори внезапно нежно-мила,
защото сторило се на горката,
че станала реалност най-подир мечтата:
с любимия си всичко да поделя,
не само радостта от общата постеля.

Разчула се набързо новината,
погалила ушите тя на Сатаната,
а той лукав и лицемерен,
на своята природа верен,
загрижен уж на Ева за съдбата,
определил да има на Земята
една особено специална дата,
която да е „Празник на жената”.

От този ген насетне, както е известно,
на всички с Осми март им стана лесно.
С внимание оказват се обсипани жените,
изглежда даже никой не цага парите:
цветя, подаръци предлагат за награда,
та кой от това изобщо ще пострада:
генят единствен е и бързо отминава,
в съзнанието не винаги следа остава
с какво мъжът е длъжен на жената
не си признава често истината свята.

Но за да има справедливост на Земята
самият Господ - Бог тогава се намесил
и наредил да свикат бързо Вси Светии
и техните със своите идеи смесил,
та да оправят тези дяволски бакуи.

Решили те от този момент нататък
да има постоянно „Празник на жената”,
и нека всеки светъл Божи ден
да бъде с тази чест удостоен.
Да тачат всички по света жените:
любимите, и майките, и гъщерите,
и внучките - най-ценната награда,
която на човек с голям късмет се пада.

А днес, на всички мои приятели,
тъй търпеливо весели слушатели,
от все сърце най-искрено благодаря
с надежда никога никога от вас да не вийна
за липсата на уважение към нас, жените,
и вярвам, че ще сбъднете мечтите ни.

08.03.2001 – 08.03.2011 г.

.....

Доц. д-р Елена Кашчиева. Ръководител на катедра „Физика” и на Лаборатория по електронна микроскопия при ХТМУ (2000-2009). Научни интереси - микроструктура на стъкла и керамика. Хоби: поезия, вътрешен дизайн, мода, танци.

Канадиада

За Канада на конгрес
по имунния процес
се готвим вече година,
да - много време мина.
И в този дълъг период
Института стана цял забот
за постери, доклади, схеми
и други постижения големи.

Летим вече над нашата родина,
за тази всички така мила:
- Движдане, рогоно мила,
ти нас, която си родила,
родила, пазила, кърмила.
Отиваме в Канада чак,
но ще се върнем ние пак,
защото като тебе няма
по цялата земя голяма.

В Торонто ний сме вече. Да!
Потънал в заливи и вода,
с кула най-висока в света.
Канада, Канада, Канада,
със своите красоти ни изненада,
обрасла цялата в клен,
ти бързо хвана ни в плен.

И ето ни на нашия конгрес,
събрал световния прогрес
по репродуктивна биология
и сексуална имунология.

И от първи час
с речи и хвалебствия за нас
и Воазен, и Жулман, и Билингам -
за нас тоба бе армаган
за нашата наука и родина,
коя ни стана още по-мила.

В този чуден за нас час,
изпаднали в захлас,
и всеки каза си тоз час
с възнуващ и радостен глас:
„Българийо мила, приеми от нас
тоз подарък скромнен”.

И на конгреса пет дни
всеки постери реди,
визитни карти размени
и много ново научи
за отношенията майка – плод,
за спасяването на човешки род,
за супресори нови,
за трансплантация на ембриони.

И ето ни пред Ниагара -
последна наша гара.
Стоиме, гледаме, мълчим
с уста отворена в почуда.
Тук Алеко наш е бил,
също се е изумил
и хубав разказ сътвори.

Ниагара, Ниагара, Ниагара,
за твоята красота тук няма
мяра.

О, боже, как можа
да събереш таз гивна красота!
При този шум голям
човек остава ням.
А този трясък страшен
изглежда т'й опасен,
но той симфония е чудна,
макар и доста трудна.
Тук никой не приказва,
но наум си казва:
„Щастлив съм, че гождох готук,
макар че ям главички лук.
Макар и без долари
с богатство ти ни натовари.

Ниагара ний видяхме
и спомени прекрасни тук
набрахме.

.....

Академик Кирил Братанов (1911-1986). Изтъкнат учен-животновъд и общественик. Работил в областта на биология на размножаването и изкуственото осеменяване при домашните животни, един от основоположниците на Института по развъдни болести и изкуствено осеменяване (днешния Институт по биология и имунология на размножаването към БАН), негов директор от 1943 г. до смъртта си. Член-основател на Съюза на научните работници в България (днешния СУБ); главен секретар (1945-1962), председател (1962-1986), член на Световната федерация на научните работници (от 1948 г. е член на Бюрото ѝ, а от 1975 г. - зам.-председател).

Мъжко юбилейно

Старостта е неизлечима болест.

Сенека

Чукнеш ли петдесетака,
вече майката си трака:
ту те резне по гръбнака,
ту те щракне под галака,
ту те схванат двата крака –
трудно вече ти се кляка
зде да е във храсалака...

Намалява ти мерака
и не всяка ти се сака.
И не ти се вече чака
гадже ново на сокака...
Не влече те към бардака,
а те тегли към чардака...
Много знаеш, много можеш,
но все гледаш да отложиш...

Затова послушай, брамко,
що ще кажа аз накратко:
ще работиш умно, гладко,
ще похапваш често, кратко,
ще танцуваш плавно, рядко,
ще се любиш бавно, сладко,
за да бъдеш любен татко
и обичан, щегър дярко!

Да си жив и здрав, Дамяне,
болест хич да те не хване!

1994 г., София

.....

Проф. д-н Колю Минков. Завършва машиностроене в Русе. Работил в Института по механика и биомеханика към БАН. Научни интереси: теория на механизмите и роботите; зъбни предавки. Дългогодишен председател на Експертния съвет за млади учени към БАН (до 2008). Издадени стихосбирки: „Поетични ПОсвещения”, София, 2000; „Дърво на обичта”, София, 2005, 2008. Хоби: поезия, музика, роботика и туризъм.

Следразделно

О, не, не си мисли, че ще изпусна
гушата си като пребито куче
да гоjde пак пред двора ти да куца
и да квичи, и да квичи беззвучно!

Когато го видях, че е ранено
и казаха му много да не мърда,
заклочих го набързо във килера,
а само сянката му е на онзи тъгъл.

Но е говолна моята безплътност
да разбере, че си се поотърсил
от глупавата си разплътност
и пак побъгаши мислите си с пръсти.

И някак си ще мога, щом се върна,
да те презърна, мое бито куче,
Луната е отново бяло твърда,
а аз на нови хлябости се уча.

Двамата смахнати

Дај рѣка! Ще вървим
пряко през магистралата!
Забранено, нали?
Ще ни псуват, така ли?

Прегизвикваме смут?
Зарежи ги багажите!
Сегем ленти коли
и рискуваме да ни смажат

бесни тирове. Остави!
Нека груз се погрижи -
знаеш колко крадци
гебнат в тъмните ниши

заг завоюете! Спри!
Да си вържа обувките!
А сега - затвори
си очите! До гупка
габай газ! Настрани
не поглеждай, не махай!
Ще сме в топ новините
като „Двамата смахнати”.

.....

Ас. Павлина Гатева, доктор по медицина. Завършила е медицина в Медицински университет - София, със защитен докторат. Работила е в Център за медицинска информация. В момента е асистент по фармакология в Медицински университет - София. Научни интереси: фармакология, метаболизъм, клинични проучвания. Владее английски, френски и руски език. С литература се занимава от няколко години. Пише в литературни сайтове. През 2009 г. печели трета награда от конкурса за кратка проза на LiterNet & eRunsMagazine. Хоби: интернет, театър.

